

ŚwięciSkauci

Propozycja programowa dla gromad i drużyn ZHP

ŚwięciSkauci

pod redakcją
Piotra Dziewulskiego

Święci Skauci.
Propozycja programowa Wydziału Wychowania
Duchowego i Religijnego Głównej Kwatery ZHP
dla gromad i drużyn ZHP

Redakcja:
Piotr Dziewulski

Autorzy:
Piotr Dziewulski, Małgorzata Krzemińska, Kacper Mironiuk,
Martyna Rulka, Szymon Salski, Angelika Szelągowska-Mironiuk,
Łukasz Woźniak

Konsultanci:
ks. Wojciech Jurkowski, ks. Mateusz Kubiak,, Thomas de Varax

Wydział Wychowania Duchowego i Religijnego
Główna Kwatera Związku Harcerstwa Polskiego
00-491 Warszawa, ul. M. Konopnickiej 6
tel. 22 339 06 00, e-mail: silniduchem@zhp.pl
www.zhp.pl

Łódź - Warszawa 2017

SPIS TREŚCI

Druhno drużynowa, Druhu drużynowy!.....	5
Przestanie Naczelnego Kapelana ZHP	6
Czym jest świętość?	7

ŚWIĘCI SKAUCI KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

Św. Jerzy.....	9
Św. Joanna d`Arc.....	12
Św. Franciszek z Asyżu	15
Bł. Stefan W. Frelichowski	18
Bł. Luigi I Maria Beltrame Quattrocchi.....	22
Bł. Marcelli Callo.....	24
Bł. Piotr J. Frassati	27
Bł. Marian Górecki	29
Bł. Bronisław Komorowski	31
St. Boży Jakub Sevin	33
St. Boży Tadeusz Burzyński	36
St. Boża Madeleine Delbrêl	38
St. Boży Jan Pietraszko.....	39
Joanna Skwarczyńska	41
Maria Diemer.....	44
Tomasz Roztworowski	45
Ignacy Skorupka.....	46
Stefan Miecznikowski	48
Guy de Larigaudie	50
Istvan Kaszap.....	52
Paul Doncoeur	54
Lucien Bunel	55
Dominique Pire	40
Vera Barclay.....	57

ŚWIĘCI SKAUCI KOŚCIOŁA PRAWOSŁAWNEGO

Św. Bazyli Biskup.....	60
Św. Jan z Szanghaju i San Francisco	62
Św. Elżbieta Romanowa	64
Św. Aleksy Romanow	66

JAK PRACOWAĆ W GROMADZIE I DRUŻYNIE ZHP ZE ŚWIĘTYMI SKAUTAMI?

Bank pomysłów	68
dla gromad zuchowych, drużyn harcerskich i starszoharcerskich	68
dla drużyn wędrowniczych, kręgów akademickich i instruktorskich	72
Sprawności wspierające realizację propozycji programowej	76

Dobry
Program
Drużyny

DRUHNO DRUŻYNOWA, DRUHU DRUŻYNOWY!

Tym razem nasz Wydział przygotował dla Was propozycję związaną z życiem i działalnością świętych skautów.

Dlaczego poświęciliśmy tyle miejsca na opis żywotów – jakkolwiek barwnych – osób żyjących w różnych krajach, udzielających się w różnych organizacjach skautowych, funkcjonujących w odmiennych kulturach? Pomocne wydaje nam się pewne zdanie, wypowiedziane niegdyś przez św. Jana Pawła II: Tylko święci mogą odnowić ludzkość. „Odnowić” oznacza wszak również „ulepszyć”, udoskonalić. A zatem myśl papieża koresponduje z tym, co o idei skautingu mówił jego założyciel, Robert Baden-Powell, który zachęcał nas, skautów, do pozostawienia świata lepszym miejscem! Co więcej, to właśnie pomoc w „udoskonalaniu” młodego pokolenia jest głównym celem naszej instruktorskiej pracy. Nie obawiamy się zatem posiłkować w niej wzorami ludzi, których życie – po części również harcerskie – było owocnym dążeniem do tak rozumianej odnowy.

Instruktorzy Wydziału Wychowania
Duchowego i Religijnego
Głównej Kwatery ZHP

PRZESŁANIE NACZELNEGO KAPELANA ZHP

Zastanawiacie się być może, czemu powstała niniejsza publikacja o świętych skautach, choć przecież Związek Harcerstwa Polskiego jest otwarty dla wszystkich – również tych, którzy nie uznają jako takiej świętości? Przede wszystkim dlatego, że świętość wyznacza drogę szlachetnego, moralnego postępowania – takiego, jakie zgodnie z ideą skautingu, powinno być udziałem każdego harcerza. Przykład osób, które swoim życiem dowiodły, że można łączyć radość, zabawę, a także czynienie dobra i odrzucenie egoizmu, może być dla młodych ludzi niezwykle budujący. Dla harcerzy katolików oraz prawosławnych propozycja może być również pomocna w poszukiwaniu swojego orędownika po tamtej stronie Nieba. Ruch skautowy wszak to branie przykładu i korzystanie z pomocy starszego brata. Czyż może istnieć lepszy i bardziej pomocny „starszy brat”, niż święty skaut? Zachęcam Was do zapoznania się z przedstawionymi świętymi i podjęcia próby nawiązania z nimi osobistej relacji.

ks. hm. Wojciech Jurkowski SAC
Naczelny Kapelan ZHP

CZYM JEST ŚWIĘTOŚĆ?

Świętość w chrześcijaństwie rozumiana jest jako rozdzielenie sacrum od profanum; jest to również moralna lub duchowa nieskazitelność. W wierze katolickiej i prawosławnej polega ona na miłości Boga i bliźniego. Katolicki Sobór Watykański II przypomniał, że każdy w Kościele jest powołany do świętości, i można ją osiągnąć poprzez miłość. Świętość ożywia takie cnoty jak: pokorę, sprawiedliwość, czystość, posłuszeństwo, radość itd. Osoby uznane za święte kanonizuje się, jednak warto pamiętać, że nie wszyscy święci – a więc ci, którzy dostąpili zbawienia – zostali wyniesieni na ołtarze. Świętość nie oznacza również, że jest się bez grzechu. Oznacza po prostu życie w jedności z Bogiem i tym samym z innymi ludźmi.

W okresie prześladowań w cesarstwie rzymskim chrześcijanie zaczęli oddawać cześć męczennikom. Data męczenniczej śmierci stawała się uroczystością podczas której lokalny kościół wspominał męczennika. Uroczystości ku czci, takich osób jak Piotr Apostoł czy Jan Ewangelista były obchodzone powszechnie. W VI wieku po okresie prześladowań stało się doświadczeniem wyjątkowym, zaczęto oddawać cześć innym wielkim chrześcijanom – pustelnikom, ascetom czy słynnym misjonarzom. Tak rozpoczął się w Kościele kult świętych, który trwa do dnia dzisiejszego.

Wskazówki bibliograficzne

Autor zbiorowy, Prawosławie. Światło ze Wschodu, Lublin 2009
Carroll W., Historia Chrześcijaństwa. Tom 1, Kobierzyce 2014
Haumonte O., Wielka księga świętych, Lublin 2012
Marcos A., Księga świętych, Wrocław 2008

Święci skauci

Kościół katolicki

ŚW. JERZY ZWYCIĘZCA

PATRON RUCHU SKAUTOWEGO

Wszyscy doskonale znamy historię zabicia smoka przez świętego Jerzego a czy ta legenda jest prawdziwa?

Legenda o św. Jerzym przybyła do Europy wraz z powracającymi do niej rycerstwem z wypraw krzyżowych. W niej św. Jerzy żył w drugiej połowie III wieku i urodził się w Coventry (Anglia) lub Kapadocji (kraj historyczny w zachodniej Turcji). W młodym wieku wstąpił do armii rzymskiej, gdzie wspinał się po szczeblach militarnej kariery. Dowodził nawet osobistą ochroną cesarza Dioklecjana. Pewnego razu przebywał w Lod (Izrael), gdzie dowiaduje się o smoku, który prześladował tamtejszą ludność przy wodopoju. Mieszkańcy Lod by skorzystać z wodopoju musieli wygonić smoka oferując mu owcę. Kiedy owiec zabrakło rada miasta zdecydowała, że odda na pożarcie piękną dziewczynę. Przed pożarciem dziewczynę ratuje święty Jerzy. Zabija smoka lancą. Wdzięczni za uratowanie mieszkańcy Lod pozostawiają swoje pogańskie wierzenia i przechodzą na chrześcijaństwo.

Legenda ta brzmi jak średniowieczny love story. Bo nim jest! Kościół katolicki oraz prawosławny nigdy nie przyjmował takiej historii świętego. Co prawda można spotkać ikony oraz obrazy Jerzego ze smokiem ale ten smok miał cel symboliczny. Jerzy jest postacią historyczną i zgodnie z legendami urodził się w III wieku oraz prowadził karierę militarną. Dalej historia świętego znacznie odbiega od legendy.

Cesarz Dioklecjan w 303 r. wydaje edykt zezwalający na prześladowanie chrześcijan. Jerzy jako żołnierz wojska rzymskiego był zmuszony do mordowania chrześcijan. Gdy tylko odmówił i ujawnił, że jest wyznawcą Jezusa cesarz rozkazał

go torturować a następnie zabić. Po uciążliwych torturach, Jerzy został ścięty 23 kwietnia ok. 303 r. mieczem pod murami miasta Nikomedia. Okoliczni chrześcijanie potajemnie wnieśli jego ciało do Lyddi, gdzie został pochowany. Tam rozpoczął się kult żołnierza, który w okresie średniowiecza bardzo mocno zakorzenił się również w Anglii.

Gdzie w takim razie legendarny smok? W ikonografii święty Jerzy przedstawiony jest jako rycerz w średniowiecznej zbroi, który zabija mieczem lub lancą smoka. Jego sylwetka jest symbolem męstwa chrześcijan odziany pancerzem sprawiedliwości, tarczą wiary, hełmem zbawienia, mieczem ducha (por. List do Efezjan 6:14-18), zwycięża smoka – symbol grzechu, kłamstwa i nieczystości.

Generał Robert Baden-Powell wybierając św. Jerzego na patrona skautingu powiedział: Jako patrona obrali sobie rycerza świętego Jerzego, on bowiem spośród świętych był jeźdźcem. On też patronem kawalerii oraz skautów całej Europy. Dniem świętego Jerzego jest 23 kwietnia i wszyscy prawdziwi skauci noszą w tym dniu na jego cześć różę i rozwijają swoje sztandary. Nie zapomnijcie tego na najbliższy dzień 23 kwietnia.

Bibliografia

Autor zbiorowy, Święty Wielkomęczennik: Jerzy Zwycięzca, Białystok 2014
Haumonte O., Wielka księga świętych, Lublin 2012
Marcos A., Księga świętych, Wrocław 2008

MODLITWA

Boże, Ty dałeś św. Jerzemu moc do naśladowania naszego Zbawiciela w Jego męce, wystawiamy Twoją potęgę i pokornie Cię prosimy, abyś za wstawiennictwem świętego. Męczennika wspierał nas słabych ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

PIOSENKI

- 🔊 Jacek Kaczmarek: **Przyczynek do legendy o św. Jerzym**
- 🔊 Sebastian Kudas: **Ballada o Świętym Jerzy**

Teksty piosenek można znaleźć na www.tekstowo.pl lub www.teksty.org.

🔊 Krzysztof Mika: Dzień Świętego Jerzego

Wśród ciszy nocnej i mroku ciemnym
Zaświecił jasny płomyk ogniska
Usiadła grupka harcerzy w kręgu Patrzac,
jak watra ogniami błyska

A działo się to w noc kwietniową
Po dniu Świętego Jerzego
Co jest patronem wszystkich skautów
Każdego harcerza polskiego

Teraz w milczeniu, z powagą ducha
Słuchali gawędy harcerskiej
O życiu patrona i jego losach
I jego postawie rycerskiej
I popłynęły w tę ciszę pieśni
Których nie było mało
O ogniu, harcerzach, Ojczyźnie, Bogu
A echo im grało i grało
Na koniec powstał, a potem uklęknął
A kiedy modlitwę skończyli
Aż dogasł ostatni płomyk ogniska
Tak długo na stos ten patrzyli.

SPRAWNOŚĆ HARCERSKA

ŚWIĘTY JERZY**

1. Poznała/poznał i zaprezentował na zbiórce drużyny historię o świętym Jerzym.
2. Wykonała/wykonał w dowolnej formie plastycznej scenę z życia świętego Jerzego.
3. Przygotowała/przygotował wraz z drużyną lub zastępem przedstawienie o życiu świętego Jerzego.
4. Zapoznała/zapoznał się i zaprezentował na zbiórce drużyny cechy charakteru wyróżniające świętego Jerzego spośród innych świętych.
5. Wraz z zastępem przygotowała/przygotował grę terenową inspirowaną bohaterstwem świętego Jerzego.

ŚW. JOANNA D`ARC

PATRONKA PRZEWODNICZEK I SKAUTEK

Joanna urodziła najprawdopodobniej 6 stycznia 1412 r. we francuskiej miejscowości Domrémy-la-Pucelle w rodzinie wiejskiego urzędnika. Była świadkiem licznych najazdów Burgundczyków na region. W domu zyskała staranne wykształcenie oraz wychowanie religijne. W wieku trzynastu lat złożyła śluby dziewictwa. Już od dzieciństwa otrzymała łaskę widzenia się ze św. Michałem Archaniołem, św. Katarzyną oraz św. Małgorzatą, którzy przekazali jej orędzie o zwycięstwie Francuzów nad Anglikami. Mimo próby przekazania tego orędzie prawowitemu następcy korony Francji została zignorowana. W męskim przebraniu przedostała się przez okupowane terytorium do Chinion, gdzie uzyskała audiencję u króla Karola VII. Król po licznych namowach Joanny kontynuował wojnę z Anglikami. Nienaganne życie przyszłej świętej była wielokrotnie badane przez powoływane królewskie komisji. Podczas oblężenia Orleanu w 1429 r. Joanna zyskując silny wpływ na swoich zwolenników organizowała własne oddziały. Jako przewodnik wojskowy wykazała się niezwykłą umiejętnością mobilizowania armii oraz taktycznymi. Zwycięstwo w Orleanie przekonało nowego króla Karola VII do przekazania pod dowództwo Joanny wielkiej armii księcia Jana II d'Alencon.

Po licznych sukcesach militarnych Joanna została schwytana przez Anglików 3 maja 1430 r. pod Compiègne. Karol VII nie zainterweniował i nie skorzystał z opłaceniu okupu za dzielną wojowniczkę. Anglicy doznając jej militarnego umysłu wytoczyli proces o herezję. Książę Bendford panujący w Anglii domagał się tronu Francji dla swego bratanka Henryka VI. Joanna zaś była odpowiedzialna za koronację jego rywała Karola

VII. Sfingowany proces doprowadził Joannę na stos. Do egzekucji doszło 30 maja 1431 r. Papież Kalikst III po długiej rewizji procesu w 1455 r. odwołał wyrok. Rok później została w pełni uniewinniona. W ramach rehabilitacji i na podstawie zebranych dokumentów w 1909 r. została beatyfikowana a następnie uznana za świętą dziewicę w 1920 r.

Jej życie piękne, pobożne i umartwione budziło zachwyt i wywierało przemożny wpływ na wszystkich, którzy się jej przypatrywali. Jej sylwetka zachęca do podążania drogą stałej służby Bogu i Ojczyźnie. Nic dziwnego, że została obrana na patronkę skautek i przewodniczek Światowego Stowarzyszenia Przewodniczek i Skautek oraz Międzynarodowej Katolickiej Konferencji Skautingu Żeńskiego.

Bibliografia

Helen C., Joanna d'Arc

Twain M., Joanna d'Arc

Ludzie Boga: Święta Joanna d'Arc, reż. Fleming V.

MODLITWA

Święta Joanno d'Arc, bądź ze mną w trakcie walki ze wszystkim przeszkodami. Jak silny mąż Izraela, doświadczony w walce, który zawsze ma miecz przy boku, strażuje przeciw nieprzewidzianym atakom w nocy, obym zawsze był przygotowany do boju. Razem z pomocą aniołów i świętych wspomóż mnie i Ty, motywuj mnie poprzez próby, bądź moją pomocą i moim światłem na drodze do Jezusa, Naszego Szeffa i kiedy moja misja na ziemi dobiegnie końca, obym umarł jak Ty, powtarzając z miłością: Jezu, Jezu, Jezu! Święta Joanno, módl się za nami!

PIOSENKI

- 🔊 Jacek Kaczmarski: **Joanna d'Arc**
- 🔊 Maciej Zembaty: **Joanna d'Arc**
- 🔊 Patrice et Roger Martineau: **L'épopée de Jehanne**

Teksty piosenek można znaleźć na www.tekstowo.pl lub www.teksty.org.

SPRAWNOŚĆ HARCERSKA

ŚWIĘTA JOANNA **

1. Poznała/poznał i zaprezentowała/za-prezentował na zbiórce drużyny historię o świętej Joannie.
2. Wykonała/wykonał w dowolnej formie plastycznej scenę z życia świętej Joanny.
3. Przygotowała/przygotował wraz z drużyną lub zastępem przedstawienie o życiu świętej Joanny.
4. Zapoznała/zapoznał się i zaprezentowała/zaprezentował na zbiórce drużyny cechy charakteru wyróżniające świętą Joannę spośród innych świętych.
5. Wraz z zastępem przygotowała/przygotował grę terenową inspirowaną bohaterstwem świętej Joanny.

▲ Krzyż św. Joanny d'Arc

Joanna d'Arc cieszy się szczególnym kultem wśród skautów francuskich. W 1920 r. powołano Scouts de France i w tym samym roku ogłoszono kanonizację Dziewicy z Orléanu. W latach 20. i 30. Joanna była najpopularniejszą świętą we Francji. W 1929 r. w 500. rocznicę wyzwolenia Orléanu zorganizowano narodowy zlot w Orléanie.

30 maja paryskie skautki rozsypują do Sekwany tysiące płatków róż, które symbolizują rozsypane po egzekucji prochy świętej. Na cześć Joanny d'Arc, nawrócona Maria Diemer napisała w 1933 r. książkę pt. „Księga niebieskiego lasu”, która była podstawą do utworzenia programu metodycznego dla dziewcząt o nazwie „Jeannettes”, który funkcjonuje w skautingu francuskim do dziś.

ŚW. FRANCISZEK Z ASYŻU

PATRON WILCZKÓW (ZUCHÓW)

Giovanni Bernardone urodził się za-możnej rodzinie kupieckiej w około roku 1181 w Asyżu. Był bardzo utalentowanym ale i kapryśnym dzieckiem. Mając 21 lat, wziął udział w wojnie między Asyżem a Perugią podczas której został pojmany i uwięziony. W 1204 r. został wykupiony przez ojca i wraca do domu. Wydarzenia wojenne oraz uwięzienie były pierwszym elementem nawrócenia przyszłego świętego. Mimo sprzeciwu rodziców wyruszył na kolejną wojnę, tym razem do Apulii. W czasie wyprawy otrzymał wizję, dzięki której zdecydował się o powrocie do domu. Wracając obdarował swoim ubraniem trędowatego a w kościele San Damiano usłyszał głos Jezusa, który nawoływał Franciszka do odbudowy kościoła. Chcąc odrestaurować kościół zabrał i sprzedał ze sklepu ojca sukno. W 1206 r. ojciec Franciszka postawił go przed sądem biskupim za kradzież mienia. Podczas rozprawy Franciszek rozebrał się oddając wszystkie rzeczy ojcu i stwierdził, że jedynym jego ojcem jest Bóg. Od tego czasu datuje się ascetyczne życie przyszłego zakonnika. Franciszek w latach 1206-1208 odrestaurował kościół w San Damiano oraz kilka innych.

24 lutego 1209 r. podczas Mszy Świętej słyszy wezwanie do podjęcia habitu eremickiego. Rok później z kilkoma naśladowcami prosi Stolicę Apostolską o zatwierdzenie napisanej przez siebie reguły zgromadzenia. Papież odmawia. Franciszek wyrusza do Rzymu. Papież Innocenty III na podstawie prorocznego snu decyduje się wydać zgodę na utworzenie zgromadzenia. Franciszek wspierał utworzenie tzw. drugiego zakonu św. Klary Ofreduccio - klarysek. W 1219 r. Franciszek wyrusza na Bliski Wschód, gdzie uzyskał audiencję u sułtana

Melek el-Kamelem. Przyszły święty jest autorem licznych pieśni, hymnów i poematów chwalących dzieło Boga. W 1223 r. w grocie na szczycie La Verny otrzymał stygmaty. Zmarł 3 października 1226 r.

W katolickich organizacjach skautowych wykorzystuje się legendę nauczającego świętego Franciszka zwierząt, głównie wilka. Św. Franciszek jest uznawany za patrona wilczków*.

Bibliografia

Sweeney J., Święty Franciszek, jakiego nie znacie

Barsotti D., Święty Franciszek z Asyżu żywą modlitwą

Toni M., Franciszek i Klara. Historia z Asyżu

MODLITWA

Boże, któryś ukazał nam wspaniały wzór życia i świętości w osobie Twego Sługi Serafickiego Franciszka, daj nam prosimy, łaskę twoją, abyśmy za Jego wstawiennictwem i przykładem przez stałe nawracanie się i czyny pokuty umacniali się w Twojej miłości. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

LEGENDA ZAWARCIA UMOWY Z WILKIEM

■ W czasie, gdy św. Franciszek przebywał w Gubbio, w okolicy pojawił się wilk, który napadał na inwentarz, a wkrótce potem również na ludzi. Każdy kto odważył się spróbować zabić wilka był przez niego pożerany: Wychodząc z miasta wszyscy brali broń z sobą, jak gdyby szli do bitwy. Mimo to, kto z wilkiem sam na sam się spotkał, nie mógł się obronić.

Ruszył św. Franciszek w drogę ku miejscu, gdzie wilk miał leżeć. I oto w obliczu wielu mieszczan, którzy przyszli na ten cud popatrzeć, wyszedł wilk naprzeciw Świętego Franciszka z otwartą paszczą. Franciszek, zbliżając się do niego, uczynił znak krzyża świętego i przywołał go ku sobie, i rzekł: "Pójdź tu, bracie wilku. Rozkazuję ci w imię Chrystusa nie czynić nic złego mnie i nikomu". I dziw! Ledwo Św. Franciszek uczynił znak krzyża, straszliwy wilk zamknął paszczę i stanął.

* Grupa metodyczna w modelu skautingu R. Baden-Powella. W harcerstwie polskim: zuchy.

Wilk zawarł ze świętym umowę, że nigdy nie wyrządzi już nikomu krzywdy, w zamian za to mieszkańcy Gubbio będą go karmić. Później udali się do miasta i ku zdziwieniu i radości wszystkich posłuszeństwem wilka względem świętego Franciszka, gdy dotarli na plac miejski potwierdzili przy wszystkich ważność ich umowy, przy wszystkich zebranych.

Zdarzenie to opowiedziane powyżej wzbudziło taką radość i podziw ludu, również dla pobożności świętego, jak dla nowości cudu i pokoju z wilkiem, że wszyscy mieli krzyczeć ku niemu, chwając Boga, który im zesał Św. Franciszka. Żył potem wilk wspomniany dwa lata w Gubbio, chodził poufale po domach od drzwi do drzwi, nie czyniąc zła nikomu i nie doznając go od nikogo. A ludzie żywili go uprzejmie. W końcu brat wilk umarł ze starości, nad czym mieszczanie ubolewali wielce.

św. Franciszek z Asyżu, Kwiatki Świętego Franciszka,
przeł. L. Staff, Warszawa 1978

PIOSENKA

🔊 www.kapucyni.pl: **Ballada o wilku z Gubbio**

Teksty piosenek można znaleźć na www.kapucyni.pl.

BŁ. STEFAN W. FRELICHOWSKI

PATRON HARCERSTWA POLSKIEGO

Stefan urodził się 22 stycznia 1913 r. w Chełmży. Był dzieckiem wesołym, żywym, ciekawym świata i ludzi. Mając 11 lat pełnił służbę przy ołtarzu jako ministrant. W Chełmży ukończył szkołę podstawową i gimnazjum.

Był czynnym harcerzem i członkiem Sodalicii Mariańskiej. 11 marca 1927 r. został przyjęty do 2. Pomorskiej Drużyny Harcerskiej im. Zawiszy Czarnego. 26 czerwca 1927 r. złożył Przysiężenie Harcerskie. W następnym roku został już drużynowym. Funkcję pełnił do sierpnia 1931 r. Doświadczenie jakie zdobył w harcerstwie, pomogło mu ukształtować własny światopogląd oraz umiejętność radzenia sobie w trudnych sytuacjach. Jesienią 1931 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Pelplinie. Był to dla niego trudny czas formacji, jednak nie poddał się i wytrwał w dążeniu do celu, jakim było kapłaństwo. W swoim pamiętniku pisze: „Boże, chcę być naprawdę kapłanem”. W latach 1933-1936 pełnił funkcję drużynowego Starszoharcerskiego Zrzeszenia Kleryków w Pelplinie. W marcu 1937 r. przyjmuje święcenia kapłańskie. Rok później został wysłany jako wikariusz do parafii pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Toruniu. Tam odnalazł się jako duszpasterz młodzieży oraz pełnił funkcję kapelana Pomorskiej Chorągwi Harcerzy.

W przededniu wybuchu II wojny światowej uczestniczył w Pogotowiu Harcerek i Harcerzy. Tuż po wkroczeniu armii hitlerowskiej do Polski zostaje aresztowany, lecz po kilku dniach go zwolniono. 18 października był ponownie aresztowany i osadzony w więzieniu gestapo tzw. Forcie VII

w Toruniu. W więzieniu mimo zakazu celebrował Msze św., słuchał spowiedzi oraz organizował dyskusje patriotyczne. W styczniu 1940 r. został przeniesiony do obozu pracy w Gdańskim Nowym Porcie. Następnie wywieziono go do obozu koncentracyjnego w Stutthofie. W święta wielkanocne roku 1940 potajemnie zdobył hostię i wino mszalne, by zorganizować liturgię Wielkiego Czwartku. W IV tego samego roku przeniesiono go do obozu koncentracyjnego Sachsenhausen-Oranienburg pod Berlinem. Po ośmiu miesiącach ostatecznie przewieziono go do obozu w Dachau, gdzie otrzymał numer obozowy 22492. Podczas całej obecności w obozie pełnił służbę duszpasterską, organizował pomoc żywnościową, a gdy w 1944 r. wybuchła epidemia tyfusu plamistego, mimo najsurowszych zakazów śpieszył z pomocą chorym. Na początku 1945 r. sam zaraził się chorobą i zmarł w opinii świętości 23 lutego 1945 r.

Jego śmierć była niesamowitym zdarzeniem w obozie. Władze Dachau pozwoliły na wystawienie zwłok. Cześć oddawali im nie tylko Polacy i nie tylko katolicy. Naoczny świadek wspomina: „W milczeniu i w nabożnym, modlitewnym skupieniu przesuwał się przez kostnicę tłum więźniów. Szli młodzi i starzy. Szli Polacy i cudzoziemcy. Znali go wszyscy. Odszedł kochany, święty kapłan. Odszedł człowiek, który życie swe złożył na ołtarzu miłości i miłosierdzia względem bliźniego i jego nieśmiertelnej duszy”.

Przed kremacją Stanisław Bieńka zdjął z twarzy pośmiertną maskę, w której zagipsował jeden z palców prawej ręki. Drugi palec, zagipsowany, zachował ks. Bernard Czapliński.

Jego historia jednak nie kończy się na śmierci. Po wojnie rozpoczęto starania o proces beatyfikacyjny. Oficjalnie został on otwarty w 1964 r. w Pelplinie. 7 czerwca 1999 r. w Toruniu papież Jan Paweł II beatyfikował ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego, a w dwa lata później na wniosek środowisk harcerskich został ogłoszony przez Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów patronem harcerstwa.

Bibliografia

Frelichowski S., Listy, Toruń 2012

Frelichowski S., Pamiętnik, Toruń 2011

Grochowski Z., Błogosławiony ksiądz phm. Stefan Wincenty Frelichowski.

Patron Harcerzy Polskich i... 410 zadań i rozwiązań, Toruń 2015

MODLITWA

Wszechmogący i miłosierny Boże, Ty nam dajesz pasterzy według serca swego, uzdalniając ich do ofiarnej miłości na wzór Jezusa Chrystusa, Dobrego Pasterza. Napętniony taką miłością, Ksiądz Stefan Wincenty Frelichowski uczestnik cierpień Chrystusowych, poniósł męczeńską śmierć w służbie braciom, którzy doznali ogromu krzywd, bólu i opuszczenia. Idąc ciemną doliną, zła się nie uląkł, lecz mężnie zło dobrem zwyciężał. Racz, Panie, za wstawiennictwem Błogosławionego Stefana Wincentego, udzielić mi łaski..., o którą pokornie Cię proszę. Spraw również w swej dobroci, aby ten heroiczny świadek miłości pasterskiej rychło dostąpił chwały Świętych. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

PIOSENKA

🔊 Roman Śmiech: **Druh Wicek**

Wszystko co miałeś, życie i chleb,
oddać pragnąłeś, by szczęście mieć.
Nie chciałeś wiele by w pełni żyć,
na twardej pryczy umiałeś śnić.

Ref: Tu na rozstajach, na ziemskich szlakach
wschodem słońca nowe dni płoną.
Wiedz, że my zawsze jesteśmy z tobą,
Druhu Wicku! Tyś naszą drogą.

Umiałeś dostrzec w człowieku to,
co w nim najlepsze nie samo zło.
Swoją pokora walczyłeś dzielnie,
rękami twymi Bóg zbawiał ziemię.

Dręczyły Ciebie problemy te,
Z którymi młodzież boryka się.
Wiedziłeś jednak, jak nie dać się,
walczyć wciąż z sobą, choć ciężko jest.

Prowadź nas prosto do nieba bram,
ścieżką harcerską przez łąkę, las.
W wieczornej wiatrce zerkaj płomieniem,
bądź nam patronem, bądź przyjacielem.

🔊 Beata Chomicz, Jan Chojnacki: **Jesteś dla nas wzorem**

Zamieszkaj Druhu znów pod namiotem,
i przy ognisku wraz z nami siądź,
a zapatrzony w lot iskry złotej
naszym rzecznikiem u Pana bądź.

Błogostawiony, czuwaj nad nami
Patronie naszych niełatwych dróg.
Po całym świecie bądź z harcerzami,
jak w ziemi ojców świątynny próg.

Harcercz-instruktor w orszaku świętych
przepiękny przykład, jak godnie żyć.
Jest dla nas wzorem - Stefan Wincenty -
jak się radować i lepszym być.

Jest ku świętości najprostszą drogą
służyć bliźniemu ze wszystkich sił,
kochać przyrodę, Ojczyznę, Boga
jak On to czynił, gdy wśród nas był.

SPRAWNOŚCI HARCERSKIE

DRUH WICEK*

1. Uczestniczyła/uczestniczył w nabożeństwie ku czci Patrona Harcerstwa.
2. Zapoznała/zapoznał się z biografią Stefana Wincentego Frelichowskiego.
3. Pomogła/pomógł w zorganizowaniu świąt w swoim domu.
4. Umie wyjaśnić słowa błogostawiony i beatyfikacja.

DRUH WICEK**

1. Potrafi wskazać ważne momenty z życia Patrona, dzieli się swoją wiedzą i rozpowszechnia informacje o nim wśród rówieśników lub w środowisku lokalnym.
2. Samodzielnie lub z zastępem pełniła służbę na rzecz innych np. odwiedziła/odwiedził osobę potrzebującą pomocy (chorzy, samotni, niepełnosprawni), zorganizowała/zorganizował wspólnie z zastępem turniej gier i zabaw dla dzieci.
3. Podjęła/podjął walkę z jedną ze swoich słabości.
4. Odwiedziła/odwiedził jedno z miejsc bliskich Patronowi.

BŁ. LUIGI I MARIA BELTRAME QUATTROCCHI

PATRONI PIĘKNYCH MAŁŻEŃSTW

Ten, kto uważa, że świętość jest drogą jedynie dla zakonników i księży, ten grubo się myli. Przykład Marii i Luigiiego jasno pokazuje, że do Nieba da się dojść we dwójkę, a droga wiodąca przez codzienne trudności i dzielenie z kimś życia nie również może zaprowadzić do Boga.

Luigi Beltrame Quattrocchi urodził się w Katanii, 12 stycznia roku 1880 r. Jego rodzina niedługo później przeniosła się do Rzymu, gdzie on sam ukończył studia prawnicze i dokonał tego, o czym dziś marzy wielu studentów prawa - został adwokatem. Pracował w instytucjach państwowych, co traktował jako służbę. Zawsze był osobą wierzącą, jednak zaangażowanie religijne rozkwitło dopiero pod wpływem żony. Dzięki niemu i jego postawie wielu ludzi się nawróciło, choć on sam nigdy nikogo do niczego nie przymuszał. Bliższym i dalszym znajomym imponowała jego dojrzała, chrześcijańska postawa. Swoją wiedzę teologiczną pogłębiał na jezuickich kursach teologicznych dla świeckich.

W 1905 roku w Bazylice Matki Bożej Większej Luigi złożył przysięgę miłości, wierności i uczciwości małżeńskiej ukochanej Marii.

Maria z domu Corsini urodziła się 24 czerwca 1884 roku we Florencji. Męża poznała, gdy jej rodzina - podobnie jak jego - przeniosła się do Rzymu. Cieszyła się opinią osoby ponadprzeciętnie uzdolnionej. Szczególnie interesowały ją zagadnienia związane z wychowaniem i pedagogiką. Publikowała (i to od dość młodego wieku) eseje związane ze

swoimi zainteresowaniami. Dbała o to, by wieczorem cała rodzina kończyła dzień wspólnie odmawianą modlitwą. Poświęcała wiele czasu swoim dzieciom, starała się, by dom zawsze był czysty i schludny. Działała jako wolontariuszka w Czerwonym Krzyżu. Podczas II wojny światowej uczestniczyła w organizowaniu pomocy dla uchodźców.

Luigi i Maria z dużym zaangażowaniem działali w ruchach Odrodzenie Chrześcijańskie oraz Front Rodziny. Dbali o swoją formację duchową, nieśli pomoc ubogim i potrzebującym - opiekowali się między innymi dziećmi i młodzieżą, którym przyszło żyć w biednych dzielnicach Rzymu.

Oboje małżonkowie byli żywo zainteresowani skautingiem. Sprowadzili oni z Wielkiej Brytanii książkę Baden Powella. Gdy zorientowali się, że książka nie tylko nie pozostaje w sprzeczności z nauczaniem Kościoła, ale wręcz może pomóc w chrześcijańskim rozwoju, rozpoczęli współpracę z założycielami katolickiego harcerstwa we Włoszech, którym był Mario di Carpegna oraz jezuita Giuseppe Gianfranceschi. Ciekawostką jest, że kiedy w domu błogostawionych pojawiło się dwudziestu znajomych ich synów (po uroczystości skautowej), Maria serdecznie ich przyjęła i zrobiła dla każdego z nich pergaminową zakładkę, ozdobioną Najświętszym Sercem Pana Jezusa i skautową lilijką.

Luigi zmarł 9 listopada w roku 1951, zaś jego żona wiele lat później, 26 sierpnia 1965 r. Beatyfikowani w 2001 r.

Bibliografia

Haumonte O., Wielka księga świętych, Lublin 2012

Moia L., Błogostawieni rodzice. Luigi i Maria Beltrame Quattrocchi we wspomnieniach ich dzieci, Kraków 2007

www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci

MODLITWA

Błogostawieni małżonkowie Mario i Luigi, którzy daliście nam piękny wzór małżeńskiego i rodzinnego życia, módlcie się za nami, abyśmy tak jak Wy potrafili zachować właściwą równowagę pomiędzy pracą zawodową, służbą bliźniemu i życiem rodzinnym. Módlcie się również za wszystkie współczesne rodziny, aby pielęgnowały prawdziwe wartości i nie marnowały darów sobie powierzonych. Amen.

BŁ. MARCELI CALLO

PATRON ZA BARDZO KATOLICKICH

Marceli urodził się w położonym we Francji Rennes 6 grudnia 1921 r. Miał ośmioro młodszego rodzeństwa. Był dobrym, zaangażowanym w domowe życie synem, który chętnie pomagał matce w pracach domowych. Wcześniej poznał smak pracy. Uczęszczał też na zajęcia prowadzone przez członków Stowarzyszenia Młodych Robotników Katolickich. Pragnąc się otaczać ludźmi wartościowymi i wrażliwymi, wstąpił także do skautingu, w którym działał z dużym zaangażowaniem. Jako osoba głęboko wierząca, pragnął nieść Dobrą Nowinę robotnikom, wśród których często przebywał, dlatego w 1935 roku został formalnie członkiem Stowarzyszenia Młodych Robotników Katolickich (JOC). W kształtowaniu jego osobowości, poglądów społecznych oraz potrzeby udzielania się na rzecz innych ogromną rolę odegrało harcerstwo.

Jako młody człowiek, Marceli poznał Małgorzatę Derniaux, którą pokochał – z wzajemnością – całym sercem. Relacja młodych ludzi charakteryzowała się głęboką duchowością oraz poszanowaniem siebie nawzajem.

Rok 1943 był dla Marcelego niezwykle trudny. Jego ukochana siostra zginęła podczas bombardowania, zaś on sam został wywieziony na roboty do Niemiec, gdzie – na skutek zbyt ciężkiej pracy – zaczął niedomagać zdrowotnie. Trafił do Zella Melis, do fabryki produkującej rakiety. Początek był bardzo trudny. W narzuconej przemocą pracy spędzał niemal pół doby, co spowodowało u niego postępujące uczucie osłabienia i przygnębienia. Marceli poczuł się jednak lepiej,

gdy blisko swojego miejsca pracy znalazł kaplicę, w której w niedziele sprawowana była Eucharystia. Niedzielna Msza sprawiła, że chłopak odzyskał siły i chęć do działania. Niedługo później postanowił przysłużyć się swojej tymczasowej społeczności, zakładając grupy sportowe i teatralne dla towarzyszy niedoli. Pomagał również zorganizować Msze święte w języku francuskim.

Nie dało się nie zauważyć wyjątkowej postawy młodzieńca. Padło na niego oskarżenie o bycie... zbyt katolickim, przez co został aresztowany w kwietniu 1944 roku. Upokorzenia, jakich zaznał w związku z nimi jednak nie złamały jego siły ducha, a sprawiły, że jego religijność stała się jeszcze bardziej dojrzała. Przebywając w więzieniu, pisał listy do brata-młodego księdza, w których wyrażał swoją radość, że Jezus pomaga mu przetrwać najgorsze chwile, pociesza go i nigdy nie opuszcza.

Marceli przebywał łącznie w trzech obozach, dzielnie znosząc transport w koszmarnych warunkach. Początkowo przebywał w obozie Gotha, następnie we Flossenburgu, jeszcze później został umieszczony w Mathausen-Gusen, gdzie przyszło mu dokonać żywota. Jego koledzy, znając jego uwielbienie dla Boga, w tajemnicy podali mu Komunię w obozie Gotha. W kolejnym obozie - Mathausen-Gusen - przyszło mu żyć w jeszcze gorszych warunkach. Jego zdrowie pogarszało się z dnia na dzień. Organizm Marcelego nie był w stanie poradzić sobie z tak trudnymi warunkami, jednak jego duch pozostawał nieugięty. Nie tylko sam traktował czas cierpienia jako szansę na zbliżenie się do Boga, ale również pocieszał współwięźniów i namawiał ich do modlitwy.

Zmarł z powodu skrajnego wycieńczenia 19 marca 1945 roku.

Jan Paweł II uznał go za błogosławionego w 1987 roku. W czasie homilii Ojciec święty powiedział: On przypomina nam wszystkim, ludziom świeckim, duchownym, księżom, biskupom, o powszechnym wezwaniu do świętości, świętości i młodzieńczej duchowości, której tak bardzo potrzebuje nasz zachodni świat, aby móc głosić Ewangelię.

Bibliografia

www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci

www.deon.pl/imieniny/imie,1970,marceli.html

www.santiebeati.it/dettaglio/46000

MODLITWA

Boże, Ty dałeś bł. Marcelemu moc do naśladowania naszego Zbawiciela w Jego męce, wystawiamy Twoją potęgę i pokornie Cię prosimy, abys za wstawiennictwem błogosławionego Męczennika wspierał nas słabych ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen .

- ▲ Skautowe czuwanie w Rennes. Na zdjęciu widoczny również krzyż, którzy z kwiatów ułożył Callo przebywając w więzieniu w Gotha.

BŁ. PIOTR J. FRASSATI

PATRON MŁODYCH SERC

Piotr urodził się 6 kwietnia 1901 r. we włoskim Turynie. Jego ojciec - Alfred Frassati - był ambasadorem Królestwa Włoch w Berlinie. Jego matka, Adelaida zajmowała się domem. Od najmłodszych lat szkolnych aktywnie brał udział w życiu społecznym miasta oraz religijnym. Należał m.in do Apostolstwa Młodych a w latach studenckich do Uniwersyteckiej Federacji Katolików Włoskich. Na studiach spotkał się również z raczkującym ruchem skautowym.

Uczestniczył w kursie dla skautmistrzów i organizował działalność drużyn w Turynie. Dominujące wpływy faszystowskie we włoskim skautingu zniechęciły Piotra do powołania własnej drużyny. Z przyjaciółmi utworzył Stowarzyszenie Ciemnych Typów, którego celem było modlitwa przez górskie wędrówki. Frassati studiował inżynierię górnictw na Politechnice w Turynie.

Zmarł w wieku 24 lat na chorobę Heinego-Medina, którą zaraził się udzielając pomocy ubogim chorym. Pomoc potrzebującym obok modlitwy było sensem życia błogosławionego, dlatego mówił: Fundamentem naszej religii jest Miłosierdzie, bez którego ona cała zwałiłaby się w gruzy, bo nie będziemy naprawdę katolikami, dopóki tego nie dopełnimy, i nie dostosujemy całego naszego życia do dwóch przykazań, na których opiera się cała istota wiary katolickiej: miłowanie Boga ze wszystkich sił i miłowania bliźniego jak siebie samych.

Bibliografia

Claude R., Pier Giorgio Frassati, Kraków 2014

Frassati L., P. G. Frassati. Człowiek Ośmiu Błogosławieństw, Kraków 2011

www.frassati.pijarzy.pl

MODLITWA

Boże, nasz Ojczy, Ty obdarzyłeś młodego Piotra Jerzego Frassatiego radością spotkania z Chrystusem i życiem zgodnym z wyznawaną, przez niego wiarą w służbie ubogim i chorym; za jego wstawiennictwem udziel także nam łaski wspinania się jak on szlakiem ewangelicznych błogosławieństw i naśladowania go w zapale szerzenia w społeczeństwie ducha Ewangelii. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

PIOSENKI

🔊 Zespół Studencki Miłosierdzie: **Bądź jak Frassati**

I learnt about a man today born in Turin, Italy
An ordinary man like we all know
He was his father's only son born in nineteen oh one
Extraordinary and exemplifying oh

Ref.: Chwała temu, który dał siebie jako przykład nam.
Chwała temu, który w nas zaszczerpił wiarę w dobra czas.
Idź, idź, dalej idź
I bądź jak Pier Giorgio Frassati.

Miłość tak łaskawa jest, nienawiści daje kres,
On znał Boga, a Bóg Miłością jest.
Oddaj serce, zmień życia bieg, Jezus jest na serca dnie
i w ciemności blask już widać w tle.

Ref.: Chwała temu...

Co dzień z Bogiem zacząć dzień, w Komunii Świętej łączyć się
Służbie innym Pier oddawał się.
W imię prawdy i wiary walczyć, Jezusa siłę w sobie masz
Miłością brudy świata zmaść.

Ref.: Chwała temu...

BŁ. MARIAN GÓRECKI

Marian urodził się 2 maja 1903 r. w Poznaniu. Gdy miał 6 lat rozpoczął edukację szkolną. Skończywszy 13 lat przyjął sakrament bierzmowania obierając za patrona św. Walentego. Mając 17 lat wstąpił jako ochotnik do wojska, by walczyć w wojnie polsko-bolszewickiej. Po wojnie powrócił do szkoły i po zdanej maturze wstąpił do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu. 1 lipca 1928 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Na początku pracował jako wikariusz w Lesznie, następnie jako prefekt w Seminarium Nauczycielskim w Koźminie i Wolsztynie. Pełnił także funkcję kapelana harcerzy.

W 1933 r. został skierowany do pracy w diecezji gdańskiej. Pracował tam z młodzieżą diecezjalną oraz harcerską. Był również prefektem w Gimnazjum Polskim w Gdańsku oraz rektorem kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej w Nowym Porcie (Gdańsk). Przez dwa lata był kapelanem pomocniczym Wojskowej Składnicy na Westerplatte.

1 września 1939 r. został aresztowany przez władze okupacyjne. Następnego dnia został przewieziony do niemieckiego obozu koncentracyjnego w Sztutowie (Stutthof). Wszedł w skład grupy, która pracowała rozbudowując obóz. Pracował także przy wyrębie drzewa oraz jako szklarz. W Niedzielę Palmową 1940 roku trafił kompanii karnej. W Wielki Piątek, 22 marca 1940 r. wraz z 66 osobami (m.in. z ks. Bronisławem Komorowskim) został rozstrzelany.

W 1946 r. ekshumowano zwłoki wówczas zabitych osób i pochowano je na Cmentarzu Zasłużonych na Zaspie. Został beatyfikowany przez Jana Pawła II 13 czerwca 1999 r.

Bibliografia

Bach T., Górecki M., w: Słownik biograficzny Pomorza Nadwiślańskiego, Suplement I (pod redakcją Zbigniewa Nowaka), Gdańsk 1998

www.swzymunt.knc.pl/SAINTs/HTMs/0322bIMARIANGORECKImartyr01.htm

MODLITWA

Boże, Ty dałeś bł. Marcinowi moc do naśladowania naszego Zbawiciela w Jego męce, wystawiamy Twoją potęgę i pokornie Cię prosimy, abyś za wstawiennictwem błogostawionego Męczennika wspierał nas słabych ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

▲ Pomnik bł. ks. Mariana Góreckiego w Gdańsku

BŁ. BRONISŁAW KOMOROWSKI

Bronisław urodził się 25 maja 1889 r. w rodzinie gospodarzy z Barłożna. Jego rodzicami byli Jan oraz Katarzyna Komorowscy. Po tragicznej śmierci Jana w 1892 r., Katarzyna wyszła za mąż, za zamożnego gospodarza Jana Fankidejskiego. Bronisław dorastał u Fankidejskich w Barłożnie.

W 1910 r. po ukończeniu nauki w chełmińskim gimnazjum, Bronisław wstąpił do seminarium duchownego w Pelplinie. W 1914 r. otrzymał święcenia kapłańskie i w kwietniu tego roku został wikarym w parafii Łęgowie.

W maju 1915 r. został przeniesiony do Gdańska. Młody wikary rozwinął i kierował działalnością społeczną oraz polityczną. W 1923 r. założył Towarzystwo Budowy Kościołów Polskich, które miały być przeciwwagą dla lokalnych kościołów obsadzonych przez duchowieństwo niemieckie. Działania Bronisława i jego Towarzystwa przyczyniły się do przekazania w 1924 r. byłej ujeżdżalni wojskowej we Wrzeszczu, którą przebudowano na kościół.

10 października 1937 r. biskup gdański powołał ks. Bronisława na proboszcza parafii personalnej. Na skutek nacisków socjalistów trzy dni później zarządzenie biskupa gdańskiego zostało unieważnione przez władze Gdańska.

Ksiądz Komorowski nieraz stawał w obronie prześladowanych młodych Polaków studiujących w Gdańsku. W dwudziestą piątą rocznicę jego pracy kapłańskiej zorganizowano 2 kwietnia 1939 r. w kościele św. Stanisława wielką manifestację patriotyczną z udziałem Mariana Chodackiego (komisarza generalnego Rzeczypospolitej Polskiej).

1 września 1939 r. został zatrzymany i uwięziony w Victoria-schule. Władze okupacyjne osadziły go w obozie koncentracyjnym w Sztutowie. Został rozstrzelany w Wielki Piątek 22 marca 1940 r. W 1946 r. ekshumowano zwłoki wówczas zabitych osób i pochowano je na Cmentarzu na Zaspie.

Został beatyfikowany przez Jana Pawła II w 1999 r. w grupie 108 błogosławionych męczenników II wojny światowej.

Bibliografia

www.dziedzictwo.ekai.pl/@abl_bronislaw_komorowski

www.wodzianna.salon24.pl/194374,blogoslawiony-bronislaw-komorowski

www.sp49gdansk.oswiata.org.pl/patron.htm

MODLITWA

Boże, Ty dałeś bł. Bronisławowi moc do naśladowania naszego Zbawiciela w Jego męce, wystawiamy Twoją potęgę i pokornie Cię prosimy, abyś za wstawiennictwem błogosławionego Męczennika wspierał nas słabych ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

SŁ. BOŻY JAKUB SEVIN

PATRON KATOLICKIEGO SKAUTINGU

Jakub Sevin urodził się w Lille (Francja) 7 grudnia 1882 r. Szybko odkrył swoje powołanie bo już jako trzynastolatek zdecydował, że chce oddać swoje życie Bogu wstępując na drogę kapłańską. Po ukończeniu 18 roku życia wstąpił do Towarzystwa Jezusowego (Jezuitów).

Podczas studiów wjeżdżał wielokrotnie do Anglii, gdzie poznał gen. Roberta Baden-Powella oraz metodę skautową w praktyce. 20 września 1913 r. podczas filiżanki herbaty z Skauta Naczelnego zdecydował o utworzeniu katolickich środowisk na terenie Francji.

Jakub złożył śluby wieczyste 2 lutego 1917 r. i rozpoczął pracę pedagogiczną w liceum. W tym samym roku Sevin zostaje przeniesiony do Mouscron, gdzie rozpoczyna organizowanie biura Skautów Francji obejmując w stowarzyszeniu funkcje Komisarza i Sekretarza Generalnego. Ojciec Jakub całkowicie oddał się pracy skautowej. Organizował kursy, pisał poradniki a nawet został autorem modlitewnika i śpiewnika.

Ojciec Sevin wraz z innymi założycielami katolickich ruchów skautowych, założył także Biuro Skautów Katolickich i nawiązał kontakty z ZHP i przedstawicielami Kościoła polskiego. Pomimo entuzjazmu naczelnictwa ZHP wobec połączenia z Biurem Skautów Katolickich, porozumienie to nie doszło do skutku. Spadkobiercami Biura Skautów Katolickich jest Międzynarodowa Katolicka Konferencja Skautingu (International Catholic Conference of Scouting) założona w 1948 r., której celem jest tworzenie forum wymiany doświadczeń i dyskusji nad kierunkami rozwoju i doskonalenia katolickiego progra-

mu swoich członków. Związek Harcerstwa Polskiego w 1999 r. został przyjęty w poczet członków ICCS.

Zakonnik zmarł w 19 lipca 1951 r. w Boran-sur-Oise, a jego ostatnim przesłaniem były słowa: Obyście wszyscy byli święci, tylko to tak naprawdę się liczy. 10 maja 2012 r. w Rzymie ogłoszono zamknięcie diecezjalnego procesu beatyfikacyjnego Ojca Jakuba przyznając mu tytuł Sługi Bożego.

Bibliografia

Nowak T., O skautingu wzbogaconym myślą ojca Jakuba Sevin

[w] Czuwaj 4-5/2001

www.shk.republika.pl/strony/sevin.htm

MODLITWA

Boże, Ty umieściłeś w sercu Twojego sługi Jakuba gorące pragnienie „wyniszczenia samego siebie aż do końca” dla Twojej miłości i dla umiłowania młodzieży; podobnie jak za-pragnałeś, by w Kościele wzrastali młodzi potężni na całym świecie przez Przyrzeczenie i Prawo Skauta. Udziel nam tej samej hojnej miłości podczas modlitwy, opieki i służby młodym, abyśmy prowadzili ich do Ciebie. A jeśli to będzie się Tobie podobało bądź łaskaw otoczyć - tu, na ziemi - chwałą Twojego sługę Jakuba udzielając nam łaski, o którą prosimy za jego wstawiennictwem. Amen.

SPRAWNIŚĆ HARCERSKA

OJCIEC JAKUB**

1. Zapoznała/zapoznał się z biografią Jakuba Sevin. Przedstawiła/przedstawił ją na zbiórce zastępu.
2. Wraz z zastępem lub drużyną zorganizowała/zorganizował grę terenową związaną z życiorysem Jakuba Sevin.
3. Nauczyła/nauczył się Modlitwy Zastępowego lub Modlitwy Skautowej o. Sevin.
4. Zapoznała/zapoznał zastęp z piosenkami, które ułożył s. Boży Jakub Sevin.
5. Wie czym jest Międzynarodowa Katolicka Konferencja Skautingu (ICCS).

ICCS***

1. Wraz z zastępem wykonała/wykazał na zbiorce flagę Międzynarodowej Katolickiej Konferencji Skautingu (ICCS), którą powie-sili w harcówce lub w parafii.
2. Zapoznała/zapoznał się z biografią świętych skautów.
3. Wraz z drużyną zorganizowała/zorganizował grę terenową, której celem było zapoznanie się z różnymi organizacjami skautowymi należącymi do ICCS na świecie.
4. Zapoznała/zapoznał się z działaniami ICCS w Polsce i poza granicami kraju. Przedstawiła/przedstawił je na zbiorce drużyny
5. Wybrała/wybrał jednego świętego związanego z ruchem skautowym, którego chciałbym naśladować. Wypisa-ła/wypisał jego zalety i podczas trwania próby podąża-ła/podążał jego ideałami.

▲ Plakietka Międzynarodowej Katolickiej Konferencji Skautingu (ICCS)

SŁ. BOŻY TADEUSZ BURZYŃSKI

Tadeusz urodził się 8 października 1914 r. w chłopskiej rodzinie nieopodal Łowicza. Do szkoły uczęszczał w Łowiczu, gdzie poznał idee ruchu harcerskiego.

W latach szkolnych prowadził męską drużynę harcerską, w której wpajał umiłowanie Ojczyzny, wolności oraz chęć niesienia pomocy bliźnim.

W 1933 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Łodzi, w którym koordynował działalność harcerską prowadząc Harcerski Krąg Klerycki. Święcenia przyjął z rąk bp Włodzimierza Jasińskiego 21 sierpnia 1938 r. Władze łódzkiego kościoła, zauważając jego chęć do nauki wystali go na dalsze studia na Uniwersytecie Warszawskim.

II Wojna Światowa przeszkodziła Tadeuszowi w dalszym studiowaniu. Potajemnie wstąpił w oddziały Armii Krajowej i służył swoją pomocą duszpasterską. W lipcu 1944 r. zastąpił ks. Jana Zięję* na stanowisku kapelana Domu Sióstr Urszulanek Najświętszego Serca Jezusa Konającego w Warszawie.

Zmarł w pierwszym dniu Powstania Warszawskiego (1 sierpnia 1944 r.) zraniony kulą podczas udzielania posługi duszpasterskiej rannym. Umierając zawołał: „Jezus, kocham Cię! Jezus, adoruje Cię!” Tadeusz był pierwszym poległym w powstaniu duchownym. Rozkazem Komendy Okręgu Warszawskiego Armii Krajowej z 27 sierpnia 1944 r. odznaczono pośmiertnie księdza Krzyżem Walecznych.

* ks. Jan Zięja (1897-1991) - publicysta, w czasie II wojny światowej kapelan Szarych Szeregów i Armii Krajowej, wspierał NSZZ „Solidarność”.

W 2003 r. w Pelplinie otwarto proces beatyfikacyjny 122 męczenników z czasów II wojny światowej - wśród tych męczenników znalazł się ks. Tadeusz Burzyński. Proces beatyfikacyjny w Archidiecezji Łódzkiej zakończył się 24 maja 2011 roku. 27 marca 2014 r. za zgodą władz Kościoła w Łowiczu i w Łodzi dokonano ekshumację doczesnych szczątków Burzyńskiego. Jego szczątki zostały przeniesione do Bazyliki Archikatedralnej pw. Stanisława Kostki w Łodzi i spoczęły w sarkofagu w nawie bocznej.

Bibliografia

Tracz. Z, Materiały Archidiecezji Łódzkiej pt. „Sługa Boży ks. Tadeusz Burzyński. 1914-1944” z okazji 70. rocznicy męczeńskiej śmierci
www.archidiecezja.lodz.pl/new/?news_id=4df29bb4cc5b8b0f33bf63b4793
www.mecznicy.pelplin.pl/?a=1&id=24&tekst=115#txt

MODLITWA

Panie Jezu, najwyższy i wieczny Kapłanie, Ty oczekujesz od nas męznego wyznawania wiary. Prosimy Cię, abyś włączył Księdza Tadeusza do grona błogosławionych duszpasterzy, którzy oddali życie za swoich braci. Spraw, Panie, aby niezwykła droga kapłana Tadeusza w wyznawaniu wiary pomogła nam w stawianiu się Twoimi świadkami w codziennym życiu. Umacniaj moje słabe siły i obdarz łaską..., o którą z ufnością proszę. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

▲ Harcerska warta podczas pogrzebu doczesnych szczątków st. Bożego w Łodzi

SŁ. BOŻA MADELEINE DELBR L

Madeleine urodzona 24 października 1904 r. w rodzinie obojętnej religijnie. Jej ojciec i dziadek pracowali dla kolei przy budowaniu torów.

W wieku 17 lat jest wojującą i głęboką ateistką. W ciągu 3 lat przechodzi powolną przemianę. Jej narzeczony zerwał zaręczyny i wstąpił do dominikanów. Był to ogromny cios dla Delbr l, zaczęła medytować i szukać Boga.

W 1924 r., mając 20 lat, uroczyście przechodzi na katolicyzm. Początkowo chciała dołączyć do karmelitek ale ostatecznie wybrała drogę pracy społecznej. Wstąpiła do skautingu, który uwiódł ją prostotą i realnym działaniem. Na swoją służbę wybrała Ivry, jedyną komunistyczną gminę we Francji w 1933 r. Zorganizowała tam żeńskie patrole złożone ze skautek różnego statusu społecznego. Miały one być pomocą dla potrzebujących rodzin. Nastąpiła konfrontacja marksizmu mieszkańców z Ewangelią głoszoną przez patrole Delbr l. Mimo rozbieżności poglądów, przez swoją pracę, pomoc i otwartość, zyskuje sympatię mieszkańców. Jak to się stało? Dziewczyny nie mówiły o Bogu. Pokazywały swoim osobistym przykładem, co to znaczy być chrześcijankami.

Zmarła w 1964 r. z powodu wylewu krwi w wieku 60 lat. Od 1997 r. prowadzony jest wobec niej proces beatyfikacyjny.

Bibliografia

www.alchetron.com/Madeleine-Delbrel-1336402-W

www.crossroadpublishing.com/crossroad/author/madeleine-delbrel

www.santiebeati.it/dettaglio/92984

SŁ. BOŻY JAN PIETRASZKO

7 sierpnia 1911 roku w Buczkowicach przyszedł na świat Jan Pietraszko. Niedługo cieszył się swoją mamą Anną Migdał, która zmarła gdy miał 3 lata. Od najmłodszych lat wzrastał w wierze katolickiej. Po maturze podjął decyzję, by powiedzieć Bogu „tak”, czego konsekwencją było wstąpienie w 1931 r. do Książęco-Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie. Rozpoczął wtedy także studia teologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po 5 latach pobytu w seminarium, w Niedzielę Palmową 1936 r., przyjął z rąk księcia abp Adama Sapiehy święcenia kapłańskie. Odznaczał się pobożnością i delikatnością, dzięki czemu od 1938 r. został kapelanem metropolity.

Już w czasach studenckich był związany z harcerstwem. W 1934 r. uczestniczył w kursie dla kleryków harcerzy w Ardżeluzie na Huculszczyźnie, a tuż po wojnie w 1945 r. został kapelanem harcerskim w Zakopanem. Po skierowaniu go w 1947 r. na parafię pw. św. Szczepana w Krakowie zaczął sprawować opiekę duchową nad Chorągwią Harcerów w Krakowie. Stawiał sobie wyzwania, czego efektem był zdobyty stopień podharcymistrza. Starał się dotrzeć do szerokiego grona młodzieży i studentów. Pełnił funkcję duszpasterza akademickiego przy Kolegiacie św. Anny, gdzie od 1957 r. przez 27 lat był proboszczem.

Pisano o nim, że był człowiekiem głębokiej wiary o wrażliwym sercu. Miłował Kościół i jako kierownik duchowy oraz spowiednik przybliżał wielu ludzi do Boga. Zastynał również jako nietuzinkowy kaznodzieja, który z wielką starannością przygotowywał swoje homilie. 23 listopada 1962 roku został

mianowany biskupem pomocniczym i pełnił tę funkcję do 1984 r.. Podczas Mszy Świętej odprawionej w czasie Jubileuszowego Zlotu 70. lat harcerstwa był głównym celebransem i wygłosił do harcerzy homilię. Jest autorem książek „Spotkania” oraz „Medytacje w drodze”. Zmarł 2 marca 1988 roku i zgodnie ze swoim życzeniem został pochowany w podziemiach tak bliskiej jego sercu Kolegiaty św. Anny. 18 marca 1994 r. ks. kard. Franciszek Macharski rozpoczął proces beatyfikacyjny Jana Pietraszko.

Bibliografia

Baran A., Walka o kształt harcerstwa w Polsce (1980-1990)

www.archive.is/fAnor

www.catholic-hierarchy.org/bishop/bpiet.html

MODLITWA

Boże Wszechmogący, Ty powołałeś do pasterskiej posługi w swoim Kościele Biskupa Jana i poprzez charyzmat nauczania Twojej prawdy uczyniłeś go głosicielem Ewangelii. Boże, źródło świętości, który obdarzyłeś Biskupa Jana żarliwością służenia Eucharystii, a przez pełnienie posługi w konfesjonale uczyniłeś go pośrednikiem Twojego miłosierdzia, przybliżającym wiernych do Stołu Pańskiego - Wejrzyj na apostołski znój Twego Sługi i za jego przyczyną udziel mi łaski, o którą proszę... Boże pełen dobroci, racz przez udzielenie tej łaski okazać, że przyjąłeś trudy i cierpienia podejmowane przez służbę Bożego Biskupa Jana dla Twojej chwały i zbawienia dusz. Boże najłaskawszy, racz obdarzyć Twego Sługę chwałą błogostawionych. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

JOANNA SKWARCZYŃSKA

Joanna urodziła się w 12 czerwca 1935 r. w Łodzi. Po wybuchu wojny ojciec został jeńcem wojennym w niemieckim oflagu, a jej matka z córkami przeniosła się do Lwowa. Wskutek represji ludności polskiej, zostały zesłane do Kazachstanu, jednak dzięki interwencji znajomych naukowców, jako jedni z nielicznych ponownie znalazły się we Lwowie. Po wojnie Skwarczyńskie wróciły do Łodzi. Tam Asia we wrześniu 1946 r. wstąpiła do „Małej Piętnastki”, czyli 15. Łódzkiej Drużyny Harcerek im. Tadeusza „Zośki” Zawadzkiego. W czerwcu 1947 r. złożyła Przysiężenie Harcerskie. Zaraz potem uczestniczyła w kursie drużynowych i kierowniczek pracy harcerskiej, a zimą kurs instruktorski w Zakopanem. Pełniła funkcję zastępowej a później przybocznej. Harcerski nazywały ją Szarotką. Oprócz działalności w harcerstwie, była zaangażowana w akcje społeczne Polskiego Czerwonego Krzyża.

W lipcu 1948 r. obozowała z drużyną w Gardnie Wielkiej. Tam zginęła na środku jeziora Gardno, gdzie, jak wynika z relacji świadków, próbowała ratować koleżankę.

Przed tragedią, Joanna powiedziała: Wiem, że niedługo umrę. Idzie o to, aby z radością oddać Bogu wszystko, co mi dał. Jak dziecko porało się w sobie z tą okrutną tajemnicą? Jak godziło ją z niegasnącym na twarzyczce uśmiechem, z promiennością, która garnęła w zaczarowany krąg jej miłości dorosłych, rówieśników, dzieci - nawet koty-przybłądy?

W sumie, Joanna nie ma odpowiadającego sobie modelu w hagiografii. Jest samą sobą. Rozkwitała świętością w sposób sobie tylko właściwy z ziarna, które posiał w niej Bóg.

Od lat 80. XX w. krewni Joanny oraz łódzkie i mazowieckie środowiska harcerskie starają się o proces beatyfikacyjny dla małej harcerski.

Bibliografia

Skwarczyński A., Druhna Joanna, Siedlce 2007

Tomaszewski M., Młodzi świadkowie wiary, Warszawa 2006

www.arkadia.zhr.pl/partonka.html

PIOSENKA

🔊 46 Łódzka Drużyna Harcererek „Knieje” im. Joanny Skwarczyńskiej „Szarotki”: **Joanna**

Kiedy świt wita dzień, wstaje dziewczyna
Idzie potem na mszę, by przypomnieć sobie
Czas spędzony w harcerskim gronie, by podziękować.

Ref: Ona jest naszym światłem i pomocną dłońią,
Ona nie zawiedzie Cię, nawet gdy są chwile złe,
To jest nasza Joanna - dziewczyna, jakich mało.

Biegła zaraz do szkoły, by udzielić paru rad,
Koleżankom kolegom - tym z dziedzicznych lat.
Czas się wtedy zatrzymał na rozmyślaniu.

Pasją jej też był teatr, piękne przedstawienia,
Potem zaraz są zbiórki, aby spełnić marzenia,
Jej drużyna to jej świat, jej nadzieja i rodzina,
Mundur wyblakł ogień zgąś, lecz wspomnienie nie przemija.

SPRAWNOŚĆ HARCERSKA

SZAROTKA**.

1. Zapoznała/zapoznał się z historią Joanny Skwarczyńskiej.
2. Zorganizuje lub weźmie udział w pomocy koleżeńskiej w szkole
3. Znajdzie nowy stały obowiązek w domu i będzie go rzetelnie wypełniać.
4. Każdego dnia będzie rozważać jedną z cech Druhny Joanny (uczciwość, pomocność, ofiarność, zaradność, pomysłowość, pobożność, pogoda ducha) zapisując swoje przemyślenia w pamiętniku.
5. Przygotuje plakat zachęcający do szukania autorytetów i powiesi go w szkole lub harcówce.

▲ Harcerska służba przy grobach zmarłych tragicznie harcerek w Łodzi

MARIA DIEMER

Marie urodziła się w 11 września 1877 r. Była aktywistką społeczną i skautką. W ciągu swojego życia przeszła ogromną przemianę wewnętrzną. Została wychowana w rodzinie protestanckiej, lecz zmarła jako katoliczka. Marie w ciągu swojego życia angażuje się w organizację szkoleń personelu pielęgniarskiego (głównie pod kątem postępowania z chorymi na gruźlicę), ruch feministyczny i francuski skauting. Podczas I wojny światowej Diemer dostrzegła dramat dzieci z rejonów, gdzie toczyły się walki.

Jej aktywna osobowość nie tylko organizuje skauting na tych terenach, ale też doprowadza do połączenia i centralizacji katolickiego skautingu żeńskiego we Francji pod nazwą Guides de France. Trzy lata później, w 1933 r., wydaje „Książkę niebieskiego lasu” która była podstawą do utworzenia programu metodycznego dla dziewcząt o nazwie „Jeannettes”.

Zmarła 3 czerwca 1938 r.

Kandydatka do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

www.etsup.com/Les-fondatrices-et-l-histoire-de-l
www.sgdf.fr/Marie-Diemer-fondatrice-des-Guides

TOMASZ ROZTWOROWSKI

Harc mistrz, polski jezuita, żołnierz. Przed wstąpieniem do nowicjatu studiował historię i filozofię. Po święceniach kapłańskich przeniósł się do Wilna, gdzie uczył w jezuickim gimnazjum. Był dyplomowanym pedagogiem i muzykiem. Mając 33 lata został harcmistrzem. Podczas wojny został przeniesiony do Warszawy, gdzie angażował się w konspiracyjną pracę Szarych Szeregów - wspierał drużyny harcerskie, jako instruktor przyjmował przyrzeczenia. Dla najmłodszych zorganizował świetlicę środowiskową. W tym czasie również wykładał etykę w szkole położniczej. Podczas Powstania Warszawskiego był kapłanem batalionów „Wigry”.

W Armii Krajowej służył w stopniu podpułkownika. Był świadkiem ludobójstwa w szpitalu powstańczym przy ul. Długiej. Uciekł i ukrywał się przez 4 tygodnie w zrujnowanej stolicy.

Po wojnie osiadł w Łodzi, gdzie zakłada duszpasterstwo akademickie. Wspiera również tradycyjne drużyny harcerskie, które strzegły swoich przedwojennych tradycji. Urząd Bezpieczeństwa aresztował go w 1950 roku za działalność antypaństwową. Ksiądz Tomasz w więzieniu przebywał sześć lat. W latach 60. Został wysłany do Watykanu, gdzie pracował w Radiu Watykańskim. Był korespondentem II Soboru Watykańskiego. W 1973 roku wrócił do Polski, gdzie po roku zmarł. Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

Granatowski J., Niezwykły człowiek na trudne czasy. Życie i działalność o. Tadeusza Roztworowskiego SJ, Łódź 2015

www.archidiecezja.lodz.pl/jezuici/index.php?option=com_content&view=article&id=536&Itemid=77

IGNACY SKORUPKA

Urodził Ksiądz Ignacy Jan Skorupka był i nadal jest postacią niezwykle interesującą na wielu płaszczyznach. Historia Jana Skorupki na drodze kapłaństwa ma swój początek już w roku 1909, kiedy to młody, szesnastoletni młodzieniec wstępuje do Warszawskiego seminarium duchownego. Jan Skorupka już jako proboszcz w miejscowości Klińce podjął się prowadzenia tajnej polskiej drużyny harcerskiej, organizacji szkół, ośrodków krzewiących kulturę i sztukę. Zajmował się również teatrem, tworzył towarzystwa opiekuńcze. Ksiądz Jan w okresie kiedy to w Klińcach osiedlili się polscy uciekinierzy stał się dla nich naturalną ostoją i nadzieją na ewakuację. Swoimi zdeterminowanymi działaniami doprowadził do szczęśliwego powrotu uciekinierów.

Od września 1918 r. ksiądz Ignacy Jan Skorupka był wikariuszem w Parafii przemienienia pańskiego w Łodzi. Tam też założył towarzystwo „Oświata”, które z założenia wspierać miało rozwój polskiego szkolnictwa. Założył szkołę przy obecnej ul. Skorupki oraz objął funkcję komendanta łódzkiego hufca harcerzy. Wrzesień roku 1919 to z kolei objęcie urzędu archiwisty i notariusza Warszawskiej Kurii Metropolitalnej. W tamtym okresie kazania księdza Skorupki rozbrzmiewały w wielu warszawskich świątyniach.

Był lipiec roku 1920 kiedy to dwudziestosiedmioletni ksiądz wyszedł z prośbą o możliwość pełnienia funkcji kapelana wojskowego. Najazd bolszewicki nasilał się zwiększając jednocześnie motywację młodego księdza do obrony ojczyzny. Prośba ta została zaakceptowana przez władze kościelne, choć dopiero po interwencji i dzięki wstawiennictwu bi-

skupa polowego wojska polskiego Stanisława Galla. Ruszający na bitwy żołnierze od tej chwili mogli liczyć na dobre słowo, wsparcie, a wreszcie na spowiedź.

Ksiądz Ignacy za swoją pracę na terenie Rosji naraził się władzom carskim, które planowały zamach na jego życie. Prowadził w tamtym czasie polskie szkoły i harcerstwo.

W sierpniu młody ksiądz walczył na froncie w szeregach 36 pułku Piechoty Legii Akademickiej. Historia o młodym księdzu żyła i nadal żyje w pamięci pokoleń. Świadectwo, którego fundamentem stało się poświęcenie, wiara, człowieczeństwo. Zginął w służbie ludziom, którzy w chwale i dumie broniąc ojczyzny ponosili największe trudy. Trudy okupione utratą zdrowia, udręką, śmiercią. W komunikacie sztabu generalnego Wojska Polskiego zabrzmiały słowa: Który w stule i z krzyżem w ręku przodował atakującym oddziałom.

Mimo wielu powstałych mitów udało się dzięki świadkom historii odtworzyć ostatnie chwile życia kapłana. Były to chwile przepełnione czynieniem misji, miłością do Boga i człowieka. Padł od zagubionej ludzką ręką kuli. Otrzymał ten ostatni już cios w chwili gdy nad konającym w okopach żołnierzem klęczał udzielając ostatniego namaszczenia.

Gwiazda Wytrwałości, Order Orła Białego, Krzyż srebrny orderu Virtutti militari to tylko niektóre z pośmiertnych odznaczeń wielkiego człowieka, harcerza, kapłana. Cud nad Wisłą już zawsze powiązany będzie z heroicznym wyczynem księdza, który swoją śmiercią dał przykład i siłę do walki pozostałym walczącym.

Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

Giejęto J., Ks. mjr Ignacy Jan Skorupka 1893-1920, Warszawa 2004

Iwańczyk W., Jabłońska A., Poczet polskich bohaterów narodowych, Warszawa 2012

Jurek K., Lilijka i Łódka Historia harcerstwa łódzkiego do 1939 roku, Łódź 2007

www.hej-kto-polak.pl/wp/?p=20212

www.twoja-praga.pl/praga/ludzie/1377.html

STEFAN MIECZNIKOWSKI

Polski jezuita, doktor teologii, społecznik. Urodził się w 25 sierpnia 1921 r. w Warszawie, tam też spędził swoją młodość.

Jego pierwsze kroki w życiu kształtowało harcerstwo. Jak sam później opowiadał: „Było szkołą charakteru, wpajało patriotyzm i wrażliwość na potrzeby ludzi”. Ojciec Stefan należał do 51. Warszawskiej Drużyny Harcerskiej im. Stefana Czarneckiego. Występował w przedstawieniach teatralnych (głównie jasełkach), by drużyna mogła pojechać na obóz. Jak sam wspominał: „Na początku grywałem w nich diabełka. Potem byłem starszym diabłem, a karierę teatralną zakończyłem jako Lucyfer”.

W wieku 17 lat wstąpił do Zakonu Jezuitów.

W swojej pracy duszpasterskiej przełożeni go kierowali do Lublina, Kalisza i Łodzi, gdzie jego działalność była najbardziej znana. Ksiądz Miecznikowski był związany ze środowiskiem Solidarności. Podczas stanu wojennego organizował pomoc humanitarną dla internowanych i odprawiał msze za Ojczyznę. W Łodzi wtedy mówiło się: Warszawa ma księdza Popietuszkę, a my ojca Miecznikowskiego. Był wielokrotnie przesłuchiwany i inwigilowany przez władze komunistyczne. Ojciec Miecznikowski wokół kościoła przy Sienkiewicza zgromadził nie tylko studentów, ale też nauczycieli akademickich, ludzi kultury i sztuki.

W 1989 r. ksiądz Stefan opuścił Łódź. Nie mógł się pogodzić z rozłamem w łódzkiej Solidarności, którą rozumiał dosłownie, jako wspólnotę chrześcijańską. Pomimo jego licznych prób mediacji i porozumienia, środowisko pozostało

podzielone. Do końca życia nosił ze sobą Krzyż Harcerski. Zmarł po długiej chorobie w 2004 r. Został pochowany w Łodzi. Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

www.archidiecezja.lodz.pl/jezuici/index.php?option=com_content&view=article&id=546&Itemid=78
www.muzeum-lodz.pl/pl/muzeum/archiwum-wystaw/783-ojciec-stefan-miecznikowski-sj
www.uml.lodz.pl/miasto/o_miescie/slynni_lodzianie/honorowi_obywatele_lodzi/

▲ W latach 1982-1987 o. Miecznikowski był opiekunem wizerunku Matki Bożej Harcerskiej

GUY DE LARIGAUDIE

Właściwie Guillaume Boule Larigaudie, francuski skautmistrz, podróżnik, eseista i dziennikarz. Jako dziecko był bardzo chory. Rodzice wierząc, że świeże powietrze dobrze wpłynie na jego zdrowie, chętnie zgadzają się na skautową aktywność. Guy w 1923 r., w wieku 15 lat, dołącza do 12. Drużyny Skautowej św. Augustyna. Po 6 miesiącach składa przyrzeczenie na leśnej polanie na obrzeżach Paryża.

Jako osiemnastolatek wstępuje do seminarium duchownego. Wytrzymuje tam zaledwie parę miesięcy, pociągają go podróże. W latach 1929-31 służył w wojsku, po demobilizacji publikuje swoją pierwszą książkę i zostaje drużynowym. Od 1933 r. regularnie publikuje artykuły w czasopiśmie „Skaut Francji”. Jako przedstawiciel magazynu, wyrusza z delegacją francuską na Jamboree Pacyfiku w Australii w 1934 r. Już rok później płynie parostatkiem do Stanów Zjednoczonych, Meksyku, Kanady i wysp Pacyfiku. Podróże te zaowocowały jego dwiema książkami.

W 1937 roku wyrusza na wyprawę swojego życia. Wraz z Rogerem Draperem, innym skautmistrzem, jedzie starym fordem z Paryża do Sajgonu. Z początkowo podróż układa się pomyślnie, ponieważ infrastruktura i oznakowanie dróg były zgodne z mapami. W Afganistanie Guy i Roger jadą po terenach, gdzie drogi nie mają żadnych drogowskazów, a o mapie można było tylko pomarzyć. To dlatego ich podróż trwa aż 14 miesięcy. Kiedy docierają do Sajgonu, lokalni skauci urządzili huczne powitanie na miejskim stadionie. W chwili powrotu Larigaudie do Francji, jest niezwykle popularny, nie tylko w środowiskach skautowych. W planach

ma jeszcze lot z Paryża przez całą Afrykę do Kapsztadu. Wybuch wojny uniemożliwił te marzenia. Guy ginie w maju 1940 r. podczas potyczki z wojskami Wehrmachtu. Jak stwierdził: Bogu również podoba się obieranie ziemniaków, nie wymaga od nas ciągłej budowy katedr. Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

Jankowska T., Uśmiechnięta świętość. Guy de Larigaudie

<http://riaumont.net/spip.php?article116>

<http://www.chemin-des-mines.eu/the-guy-de-larigaudie-pillar.html>

<http://www.seuil.com/recherche?s=Guy%20de%20Larigaudie>

▲ Grób Guy`a de Larigaudie`na w Ribérac

ISTVAN KASZAP

Urodził się w 1916 roku. Jego ojciec pracował na poczcie. Ze względu na liczne rodzeństwo, jego rodzina była uboga. Kaszap był słabym uczniem. Wynikało to z jego lenistwa, pomimo jego dużych ambicji – od najmłodszych lat chciał zostać księdzem. Przechodzi wewnętrzną przemianę na skutek szoku, którego doznał w szkole. W szóstej klasie cystersi, którzy prowadzili szkołę Isvana, zorganizowali program dla kandydatów do kapłaństwa. Nikt z nauczycieli, wychowawców czy księży nie chciał mu dać listu polecającego, niezbędnego do dołączenia do programu. Od tego momentu Istvan się zaczął zmieniać. Poprzez aktywność w skautingu, który stawiał wyzwania i wymagał nieustannej pracy nad sobą, Kaszap zaczął stopniowo poprawiać oceny. Został drużynowym. Zaczął wstawać o półtorej godziny wcześniej, by móc przed lekcjami służyć do mszy świętej.

Istvan rozpoczął spisywać swój pamiętnik, w którym dokładnie opisywał, co mu się udało osiągnąć w danym dniu. Zaplanował sobie również na poszczególne dni naukę łaciny, włoskiego i francuskiego oraz lekturę pominiętych wcześniej książek. Ze swoich oszczędności kupił rower, by lepiej poznać świat dla swoich skautów. Dla nich też gromadził różne anegdotki, historyjki, piosenki i skecze.

W siódmej klasie zaangażował się w sport, a dokładniej gimnastykę. Odnosił w niej sukcesy dzięki regularnym ćwiczeniom. Wstąpił do nowicjatu do jezuitów.

Niedługo przyszło mu cieszyć się realizacją swojego marzenia, zaczął poważnie chorować. Po kilku miesiącach poprawy nastąpił nawrót choroby.

Zmarł w 1935 r. w wieku 19 lat.

Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

László B., A szeretet tanúja, Budapest 2002

Tomaszewski M., Młodzi świadkowie wiary, Warszawa 2006

www.szfar.katolikus.hu/kaszap

▲ Grób Istvana Kaszapa w Székesfehérvár

PAUL DONCŒUR

Paul urodził się 6 września 1880 r. w Nantes. W 1898 r. wstępuje do nowicjatu Towarzystwa Jezusowego. Naukę kontynuował w Belgii. W 1912 r. otrzymał święcenia.

W czasie I wojny światowej był kapłanem wojskowym. Ranny w bitwie pod Somme. W 1921 r. zainteresował się skautingiem a w 1924 r. został kapłanem środowisk skautowych w Route. Zakłada skautowe kręgi kleryckie w jezuickich seminariach. Pisał skautowe piosenki: W ślad, Śpiew św. Joanny, Przysięga skautek św. Joanny, Modlitwa drogi, Być dumny i wierny czy Św. Hubert. Jest współautorem śpiewników pt. „Ronald” oraz „Stary wilk”. Organizował ogólnokrajowe pielgrzymi skautingu do Le Puy, Vezelay i Ziemi Świętej.

Wielki czciciel św. Joanny d'Arc. To właśnie za jego przyczyną święta ta stała się autorytetem dla skautek i przewodniczek w całym świecie katolickich skautów.

Zmarł 21 kwietnia 1961 r.

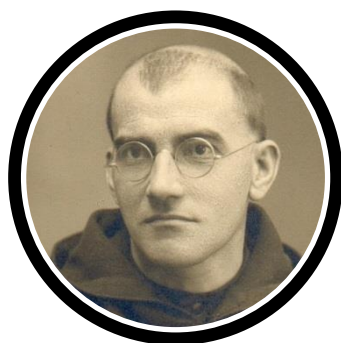
Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

www.dioceseauxarmees.fr/portraits-d-aumoniers/1156-pere-doncoeur-paul-s-j-aumonier-militaire-de-la-grande-guerre.html

http://www.stejeannedarc.net/biblio/doncoeur_recherches.php

<http://ansfac.org/Cartoscout/Regions/Picardie/picardie.htm#Troussures>

LUCIEN BUNEL

Urodził się w 29 stycznia 1900 r. Świecenia kapłańskie przyjął w 1925 r., następnie wstępuje do zakonu karmelitańskiego, gdzie przyjmuje imię Jakuba od Jezusa. Organizował i prowadził tzw. Małe Kolegium, szkołę dla dzieci w Avon. W lutym 1928 r. został mianowany kapłanem skautów Scouts de France w St. Joseph du Havre. „Mam wielką sympatię do ruchu skautowego” - zapisał w swoim pamiętniku.

Po rozpoczęciu II wojny światowej włączył się w działania ruchu oporu. Ukrywał kilkoro Żydów. Aresztowany w styczniu 1944 r. i przewieziony do obozu Mauthausen-Gusen. Przenoszony do różnych obozów ostatecznie powraca do Mauthausen-Gusen. W obozach niósł pomoc cierpiącym i chorym. Potajemnie celebrował Msze Świętą oraz udzielał sakramentów. Upadły na zdrowiu doczekał wyzwolenie. Nawet w ciężkim stanie kierował organizacją ewakuacji obozu. Zmarł 2 czerwca w 1945 r.

Skauci nie zapomnieli o swoim kapelanie. Podczas pogrzebu 26 czerwca grupa skautów niosła trumnę kapłana. Po wznowieniu struktur skautingu we Francji skauci z Barentin nazwali się „grupą Lucjusza Bunel”.

Po śmierci został uhonorowany tytułem Sprawiedliwi wśród Narodów Świata. W 1997 r. rozpoczął się proces beatyfikacyjny o. Jakuba.

Bibliografia

www.jacquesdejesus.com/?
www.ushmm.org/museum/exhibit/online/jacques/
www.gusen.org/pers/bunel01x.htm
www.carmel.asso.fr/-Pere-Jacques-de-Jesus-.html

DOMINIQUE PIRE

Georges urodził się 10 lutego 1910 r. w belgijskim Dinant. Śluby wieczyste złożył w zakonie dominikańskim w 1932 r. przyjmując imię Dominique. Kontynuował studia na Papieskim Międzynarodowym Collegium Angelicum w Rzymie oraz na Uniwersytecie w Louvain. Po studiach zamieszkał w klasztorze w Huy. Od 1941 do 1944 r. podjął się opieki duszpasterskiej nad skautowymi środowiskami w Huy. Bierze udział w kursie drużynowych oraz Badge Wood. Aktywnie uczestniczy w rozwoju ruchu wilczków w środkowej Belgii.

Brał aktywny udział w antyhitlerowskim ruchu oporu w okresie II wojny światowej. Po wojnie zaangażował się w pomoc uchodźcom i przesiedleńcom, w 1949 r. założył w tym celu specjalną fundację – l'Europe du Coeur au Service du Monde. Za całokształt działalności na rzecz uchodźców został uhonorowany pokojową Nagrodą Nobla w 1958 r.

Zmarł 30 stycznia 1969 r. w Leuven.

Kandydat do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

www.nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/1958/pire-bio.html

VERA BARCLAY

Vera Barclay urodziła się 10 listopada 1883 r. w Hertford Heath w Anglii. Jej ojciec był anglikańskim duchownym. W młodości brała udział w zawodach na toboganie. Barclay do ruchu skautowego dołączyła w 1912 r. a po wprowadzeniu programu dla młodych skautów „Wolf Cub” rozpoczęła organizację gromad wilczków. W czerwcu 1916 r. wzięła udział w odprawie liderów gromad wilczków. Podczas spotkania gen. Robert Baden-Powell zaproponował jej funkcję Wilczego Sekretarza przy Głównej Kwaterze. Barclay była współautorką pierwszego podręcznika dla liderów gromad zuchowych pt. „The Wolf Cub`s”.

W 1920 r. w ramach I Światowego Jamboree Skautowego przygotowała pierwsze Wielkie Wycie dla 500 zuchów na arenie Olympia w Londynie. Na zakończenie zlotu została uhonorowana odznaką Silver Wolf.

Praca na rzecz rozwoju ruchu wilczków skłoniła Barclay do refleksji duchowej. Po długim przygotowaniu Vera przeszła na katolicyzm. Po konwekcji próbowała swojego powołania w zakonie Sióstr Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo. Po opuszczeniu klasztoru wróciła do pracy skautowej. Prowadziła ośrodek skautowy w Hall Green i należała do Katolickiej Gildii Skautów.

W latach dwudziestych wspierała również rozwój skautingu we Francji za co została uhonorowana Odznaką św. Ludwika. Zmarła we wrześniu 1989 r. w Domu Opieki św. Mikołaja w Sheringham. Barclay jest autorem licznych skautowych i religijnych publikacji: Dobry skaut: Uwagi na temat skautingu w parafii katolickiej (1927), Gry na obóz i pokój klubowy (1932),

Spotkali czarownika (1947), Darwin nie jest dla dzieci (1950), Gwiazda poranna i inne wiersze (1951), Święty Całun: Boskie przesłanie na nasz dzień (1956).

Kandydatka do procesu beatyfikacyjnego.

Bibliografia

<http://waingunga.scouts-europe.org/parents/pour-aller-plus-loin/vera-barclay/>

<http://scouts.es/vera-barclay-la-primera-akela-de-la-historia/>

https://prezi.com/bennbgw_lp/vera-barclay-wilczki-i-ksztatowanie-charakteru/

▲ Wielkie Wycie podczas I Światowego Jamboree Skautowego w Londynie, 1920

Święci skauci

Kościół prawosławny

ŚW. BAZYLI BISKUP

Wasilij Hrisanfovich Przemienienia urodził się 6 stycznia 1855 r. w powiecie Kozłowskim Imperium Rosyjskiego. Od dziecka był pod silnym wpływem ojca, który był batiuszką oraz Ivana Dmitriewicza Kasatkina (Mikołaja z Japonii), który po swojej śmierci został uznany przez Rosyjską Cerkiew Prawosławną za świętego. Nic dziwnego, że wybiera drogę kapłańską i w 1876 r. kończy seminarium duchowne w Tambov. W 1880 r. ukończył Akademię Teologiczną w Petersburgu. W tym samym roku uzyskuje tytuł profesora w Seminarium Duchowym w Woroneżu. Brał czynny udział jako członek Komitetu Diecezjalnego w Prawosławnym Towarzystwie Misyjnym, które rozpowszechniało religijną edukację wśród społeczeństwa. Od 1906 r. został asystentem głównego obserwatora dyscypliny Prawa Bożego w instytucjach wojskowych w Moskwie, a w 1908 r. Arcybiskup podniósł Bazylego do godności archimandryty. Zmarł 6 października 1915 r. i został pochowany w klasztorze Savvino Storozhevsky w Zvenigrodzie obok Moskwy.

W 1910 r. do Imperium Rosyjskiego dotarły pierwsze egzemplarze książki Roberta Baden-Powella pt. „Scouting for Boys”. Bazyli został poproszony, by zapoznał się z systemem wychowania wykreowanym przez brytyjskiego generała i uznać lub odrzucić go w świetle nauki Cerkwi Prawosławnej. Biskup aprobeuje skauting i tak go komentuje: „Głównym zadaniem skautingu jest kształtowanie charakteru, czyli aktywności i emocji, a taki system jest cennym dodatkiem do istniejącego systemu szkolnego. Nauka podkreśla racjonalne działania dydaktyczne, które są oparte na działaniu i rozwoju emocjonalnym. W Rosji potrzebne jest kształtowanie silnej

woli oraz moralnych postaw w społeczeństwie. Idąc taką drogą, skauting zasługuje na uwagę”.

Bazyli jest autorem dwóch książek na temat skautingu: Kształcenie praktyczne w Anglii na podstawie systemu Roberta Baden-Powella (1915) oraz Przewodnik dla młodzieży po systemie skautowym Roberta Baden-Powella. Rosyjskie odniesienia do warunków życia i natury (1917).

Bibliografia

Autor zbiorowy, Prawosławna Encyklopedia, Moskwa 2004

www.orur.ru

www.svtvasilkineshemskiy.narod.ru

MODLITWA

W JĘZYKU ROSYJSKIM

О, святителю отче наш Иоанне, Пастырю добрый и тайновидец душ человеческих. Ныне у Престола Божия за нас молишися, яко же и сам посмертно изрек: „Хотя я и умер — но я жив”. Умоли Всещедраго Бога прощение нам во гресех даровати, да смело воспрянем духом и уныние сего мира отряхнем и Богу возопиим о даровании нам смирения и Богодухновения, Богосознания и духа благочестия на всяких путях жизни нашея. Яко милостивый сиропитатель и опытный путеводитель на земле бывший, ныне буди нам вождем Моисеевым и в смутах церковных всеобъемлющее Христово вразумление. Услыши стенание смущенных юношей нашего лихолетия, обуреваемых беснованием вселукавым и отряхни лень уныния изнемогающих пастырей от натисков духа мира сего и томящихся в оцепенении праздном. Да слезно вопием ти, о теплый молитвенниче, посети нас сирых, во тьме страстей утопающих, ждущих твоего отеческого наставления, да озаримся светом невечерним, идеже ты пребываеши и молишися за чад твоих, по лицу вселенныя рассеянных, но любвию слабою к свету все же тянущихся, идеже свет Христос Господь наш пребывает, Ему же честь и держава ныне и присно и во веки веков. Аминь.

ŚW. JAN Z SZANGHAJU I SAN FRANCISCO

Urodzony we wsi Adamovka w 1896 r. na terytorium dzisiejszej Ukrainy jako Michał Maksymowicz. Od najmłodszych lat interesował się religijnością więc, po rozpoczęciu przewrotu bolszewickiego, z rodziną wyjechał do Jugosławii, gdzie rozpoczął naukę na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Belgradzkiego. Niedługo po tym został postrzyżony na mnicha w monasterze Miljkov. Kilka lat później został wyświęcony na kapłana i przyjął imię Jan. Pracował jako nauczyciel a następnie został mianowany biskupem Szanghaju. Tam starał się on odbudować wspólnotę prawosławną podzieloną ze względów etnicznych. Wtedy też zaangażował się w działalność charytatywną i zaczęto uważać, że dzięki jego modlitwie dzieją się cuda. Przez to, że stał się rozpoznawany publicznie, nie mógł już ukrywać ascetycznego trybu życia, który prowadził. Podczas okupacji Szanghaju przez Japonię, zignorował polecenie opuszczenia tego kraju, a władze Japonii nie robiły problemów w jego działalności.

Po przejściu władzy przez rząd komunistyczny został zmuszony do opuszczenia terytorium kraju i podróżował do Stanów Zjednoczonych i Australię, jednak powrócił do Stanów Zjednoczonych w Waszyngtonie, gdzie chciał się upewnić, że prawosławni dostaną pozwolenie na osiedlenie się w tym kraju. To właśnie w USA poznał ruch skautowy, który aprobuje i pomaga w tworzeniu prawosławnych drużyn. Arcybiskup jest autorem kilku skautowych pieśni oraz listu do prawosławnych skautmistrzów. W San Francisco buduje Dom Skauta, który pełni również funkcję ośrodka kultury prawosławnej w Stanach Zjednoczonych.

Został mianowany także arcybiskupem Europy Zachodniej z siedzibą w Paryżu a następnie w Brukseli. Opracował on także żywoty świętych dzięki czemu wielu wiernych prawosławnych poznało żywoty świętych sprzed schizmy. W 1963 roku został wybrany arcybiskupem San Francisco. 2 lipca 1966 r. zmarł – przewidując miejsce i czas swojej śmierci. Został pochowany pod ołtarzem cerkwi, którą sam zbudował w San Francisco.

W 1994 roku został kanonizowany przez Rosyjski Kościół Prawosławny poza granicami Rosji. Niezabalsamowane zwłoki nadal spoczywają w katedrze w San Francisco nie przejawiając stanu rozkładu. Rosyjscy skauci za zasługi dla całego ruchu obrali go za swojego wystawiennika przed Bogiem.

Bibliografia

Hagioryta H., Współczesny święty błogosławiony Arcybiskup Jan Maksymowicz, Hajnówek 2005
Maksymowicz J., Prawosławny kult Maryi, Bożej Rodzicielki, Białystok 2012
www.cerkiew.pl/swieci.php?id=378

MODLITWA

W JĘZYKU ROSYJSKIM

О пречудне отче Василие, святителю Христов, истины поборниче, пастырю добрый словесных овец, подвигом добрым подвизавыйся, дерзновенно гонителей веры правыя обличивый и никакоже делом христорборцев соблаговоливый!

Праведен сый, яко лев уповая ходил еси, и на Господа надежду возложив, во век не постыдеся еси. Вемы, яко воистину правда твоя от смерти тя избави: се бо на земли старости маститы достигнув, христианския кончины мирныя и славныя сподобился еси, и от вечныя смерти избавлься, на небесех победою венчался еси. Вемы, святителю Христов, яко мудрование плотское посрамив, и пути живота вечнаго показав, ныне молишися о нас, любвию память твою почитающих и путем твоим последовати произволяющих, да не прельстимся и мы соблазном благ тленных, от лукавых миродержителей нам обещаемых, да не приобщимся делом врагов Христовых, тьму светом, а свет тьмою нарекше, тьмою кромешною навеки да не покроемся.

Ей, молим тя, святителю, предстани нам в час искушения, и глас совести христианския да возгремит в сердцах наших, непщевания же лукавая да умолкнут. И подаждь нам твоими молитвами внимания и трезвения дар многоценный, во еже на всяк час исход из жизни сей помышляти и ко ответу благому пред Судиею Неумытным уготоватися, да неосужденно сподобимся купно с тобою и со всеми Новомученики Российскими воспевати Всесвятое Имя Отца и Сына и Святаго Духа во веки веков. Аминь.

ŚW. ELŻBIETA ROMANOWA

Elżbieta urodziła się 1 listopada 1864 r. w Darmstadt jako córka wielkiego księcia Hesji Ludwika IV. Wychowywała się na dworze u swojej babki, królowej Wiktorii. 1884 r. poślubiła w Pałacu Zimowym w Petersburgu księcia Sergiusza Aleksandrowicza. W 1891 r. dobrowolnie dokonała konwersji na prawosławie. Po zabójstwie męża 1905 r. rozdała majątek ubogim a dwa lata później wstąpiła do żeńskiego monasteru.

10 lutego 1909 r. złożyła śluby monastyczne zachowując imię Elżbieta. Po krótkim czasie została przełożoną monasteru Świętych Marty i Marii w Moskwie, który zajmował się niesieniem pomocy najuboższy. Przyszła święta ochoczo wspierała powstające w Rosji struktury skautingu. Była jedną z prawosławnych recenzentek książki Roberta Baden-Powella pt. „Scouting for Boys”, którą oceniła pozytywnie w świetle nauczania Cerkwi. W czasie I wojny światowej w monasterze organizowała pomoc i szpital polowy. W 1915 r. z pomocą matki Elżbiety i admirała Dimitrija Iwanowicza Czajkowskiego powstały pierwsze drużyny skautów i skautek na terenie Moskwy, które udzielały pomocy mieszkańcom. Mimo rewolucji lutowej pozostała w Moskwie. Została aresztowana przez oddział Czerwonej Gwardii i wywieziona na Ural.

W nocy z 17 na 18 lipca 1918 r. z pozostałymi członkami rodziny została zamordowana.

W 1981 r. została kanonizowana przez Rosyjski Kościół Prawosławny poza granicami Rosji. W 1992 r. dokonała tego również Rosyjska Cerkiew Prawosławna. W cerkwi św. Marii Magdaleny w Jerozolimie, w której spoczywają szczątki

świętej, znajduje się również chustka z wyszytą przez Elżbietę skautową lilijką.

Bibliografia

www.rusk.ru/st.php?idar=321316

www.days.pravoslavie.ru/Life/life6575.htm

MODLITWA

W JĘZYKU ROSYJSKIM

О святая преподобномученице великая княгине Елисавето! Приими молитву и пение, любовию тебе приносимые. Несмы достойны заступничества твоего перед Господем, но ты всегда милостива и любвеобильна бе ко всем убогим и бедствующим, не рассуждая аще достойни суть любви твоя. Не возгнушайся и ныне нас, грешных и немощных, но буди нам скорая помощница и ко Господу ходатаица.

Испроси нам у Христа прощение грехов, научи нас верными пребыти и даже до смерти ему последовати, взявши крест свой. Научи нас в ближних образ Божий видети и служити, яко древле Марфа, и молитися благою часть избравше, якоже Мария, сии бо образы ты возлюбила еси и миру вновь явила еси в чудном житии твоём и кончине мученичестей.

Призри на скорби и страдания отечества нашего, уже бо кровию святых Божиих напиталася земля наша, по делом своим и наказание приемлем. Еще мало и погибнути можем, во тьме беззаконий блуждающе. Но помолися о нас ко Господу, ты бо рекла еси, яко Русь Святая не можаше погибнути.

Ей, преподобномученице, да не попустит того Господь, яко благ есть. Да не оставит заблудших в похотех своих прочее ходити, своя бо воля рабство есть греху. Но да подаст нам веру и покаяние и обратит неверных к Церкви Своей святей, и да спасет всех нас, научая волю его творити.

Укрепи нас на добрые дела, да и мы, на твои теплые молитвы уповающе, достигнем Царствия Пресвятыя Троицы, Аминь

ŚW. ALEKSY ROMANOW

Urodzony 12 sierpnia 1904 w Peterhofie jako najmłodszy z pięciorga dzieci ostatniego cara Imperium Rosyjskiego Mikołaja II i imperatorowej Aleksandry Fiodorowny. Ostatni cesarzewicz – następca tronu Rosji. Kilka tygodni po urodzeniu zdiagnozowano u cesarzewicza hemofilię. Jednym z osobistych lekarzy był kontrowersyjny mnich Grigorij Rasputin.

Już od wczesnego dzieciństwa odbierał surowe wychowanie: nosił codziennie galowy mundur, uczęszczał na spotkania urzędowe ojca, uczył się języków obcych, pomagał w ogrodzie, polował w lasach spalskich. Rodzice wychowywali go również w duchu umiławiania rosyjskiej kultury i historii. Car po przeczytaniu książki Roberta Baden-Powella pt. „Scouting for Boys”, był bardzo zafascynowany ideą skautingu. W 1909 r. Mikołaj II tworzy pierwszy w Carskim Siole zastęp skautowy, do którego należał młody Aleksey oraz męscy potomkowie wybranych burżuazyjnych rodów. Cesarz sam zaprojektował odznakę skautów rosyjskich: lilijka skautowa z koroną i literą „H”. Aleksey swoje skautowe przygody opisał w pamiętniku, który prowadził do śmierci.

Wskutek rewolucji lutowej car Mikołaj II został zmuszony do abdykacji. Rodzica cara została aresztowana i przewieziono do Jekaterynburgu. W 1918 r. w nocy z 16 na 17 lipca 1918 r. cała rodzina została rozstrzelana.

Bibliografia

Radzinski E., Jak naprawdę zginął car Mikołaj II
www.pravoslavie.ru/put/sv/tzar_muchenik.htm
www.emalkrest.narod.ru/txt/zhiljar.htm
www.mitras.ru/html/novomortirs.htm

Jak pracować
w gromadzie
i drużynie ZHP
ze świętymi
skautami?

DRUŻNY I DRUHOWIE!

Jakiegokolwiek są wasze zapatrywania na kwestie religijne, zapewne przyznacie, iż nie da się mówić o wychowaniu młodego człowieka bez ukazywania autorytetów. Przykładami tych właśnie są przedstawieni przez nas święci - osoby, które czas swojego życia wykorzystały dobrze. Zapoznając się z nimi oraz podejmując refleksję nad ich dokonaniem możemy pomóc sobie i swoim podopiecznym podążać ścieżką wartości. Przedstawione przez nas osoby pokazały, że wybór dobra nie odbywa się gdzieś daleko, w sferze abstraktów - jest czymś, co po prostu da się zrobić - lub raczej robić. Nieustannie, każdego dnia.

BANK POMYSŁÓW

dla gromad zuchowych,
drużyn harcerskich i starszoharcerskich

▲ Świątujcie Dzień Świętego Jerzego (23 kwietnia) lub Dzień Druha Wicka (23 lutego) z harcerzami innych organizacji np. Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej czy Skautami Europy. Wszyscy jesteśmy jedną skautową rodziną!

▲ Zorganizuj kwestę pod imieniem świętego i zbierzcie pieniądze na szczytny cel (pamiętajcie o jej wcześniejszym zgłoszeniu w swoim hufcu!).

▲ Znajdźcie w swojej miejscowości kościół pod wezwaniem jednego ze świętych skautów i pełnijcie harcerską służbę podczas odpustu lub innego ważnego dla parafii święta.

▲ Zorganizujcie w szczepie, hufcu lub namiestnictwie konkurs na najciekawszy wizerunek św. Jerzego.

▲ Poszukajcie w swojej miejscowości wizerunków świętego Jerzego. Najczęściej można je znaleźć w kościołach, a w starszych miastach znajdują się również wkomponowane w architekturę budynków (np. ratuszu, bramy).

▲ Zorganizujcie Rajd Świętego Jerzego lub Rajd Druha Wicka podczas, którego będziecie propagować wartości harcerskie.

▲ Narysujcie komiks o świętym. Jerzym jako młodym harcerzu walczącym z współczesnym „smokiem”.

▲ Odwiedźcie Izbę Pamięci bł. Stefana Wincentego Frelichowskiego w Seminarium Duchownym w Toruniu (czynna cały rok).

Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Toruńskiej
pl. Frleichowskiego 1, 87-100 Toruń
www.wsdtorun.pl

▲ Przygotujcie obcojęzyczny materiał o Druhu Wicku – opiszcie w kreatywny sposób jego życie, stwórzcie mapę miejsc w których był (lub jest czczony, znajdują się jego relikwie), przedstawcie fragmenty jego pamiętnika – opracowany materiał promujcie wśród skautów należących do Międzynarodowej Katolickiej Konferencji Skautingu (ICCS).

▲ Zorganizujcie w harcówce, szkole lub hufcu wystawę przedstawiającą sylwetki wybranych świętych skautów.

▲ Zorganizujcie pielgrzymkę, rajd, wycieczkę, do miejsca związanego z postacią wybranego świętego.

▲ Zorganizujcie projekcje filmu pt. „Ksiądz - Druh Wicek” reż. Jacka Kruczkowskiego (Telewizja Polska). Film dostępny na fanpage Wydziału Wychowania Duchowego i Religijnego Głównej Kwatery Związku Harcerstwa Polskiego.

▲ Skompletujcie do biblioteczki drużyny publikacje na temat świętych skautów

▲ Poszukajcie w historii swojej miejscowości, regiony męczenników. Poznajcie ich i przemyślcie jakim mogą być wzorem dzisiaj.

▲ Zorganizujcie wyjazd do Torunia, miasta w którym Stefan W. Frelichowski prowadził posługę duszpasterską. Darmowy nocleg możecie uzyskać w tzw. „Wikarówce bł. Druha Wicka” mieszczącej się przy parafii Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny.

Parafia Wniebowzięcia NMP i bł. Stefana Frelichowskiego
ul. Panny Marii 2, 87-100 Toruń
www.wnmpTORUN.diecezja.torun.pl

▲ Przygotujcie przedstawienie teatralne, w którym święci skauci patrzą z góry i komentują obecne wydarzenia w ZHP.

▲ Znajdźcie kontakt do osób, które miały sposobność poznania świętego z katalogu i zorganizujcie z nimi ognisko lub zdalną konferencję. Pamiętajcie – jeśli jest taka potrzeba - o obecności tłumacza!

▲ Przygotujcie słuchowisko radiowe o świętych skautach, które prześlecie do Harcerskiej Audycji „Mafeking” Studenckiego Radia ŻAK lub Radia Kompas.

www.zak.lodz.pl
www.radiokompas.pl

▲ Przeprowadźcie z harcerzami starszymi dyskusję pt. „Lepiej być świętym czy bohaterem narodowym?” lub „Umrzeć za drugiego człowieka. Heroiczność czy głupota?”.

▲ Zorganizujcie na kolonii zuchowej dla chętnych osób codzienną krótką modlitwę do wybranego świętego skauta.

▲ Poproście przy okazji waszej obecności na Mszy Świętej, by kapłan modlił się też za wstawiennictwem bł. Frelichowskiego – Patrona Harcerstwa lub św. Jerzego – Patrona Ruchu Skautowego.

▲ Z okazji Bożego Narodzenia wystawcie jasełka, w których zostanie wpleciony wątek z życia świętego skauta.

▲ Stwórzcie „kesza” w ramach zabawy Geocaching, którego miejsce i treść będzie związana z wybranym świętym. Więcej o Geocaching`u na www.geocaching.com.

▲ W ramach służby społeczności lokalnej opracujcie biogramy świętych patronów ulic lub dzielnic w waszym mieście. Wrzućcie je do skrzynek mieszkańców tych ulic.

▲ Podczas obrzędowego zakończenia dnia w trakcie Harcerskiej Akcji Letniej lub biwaku, odczytajcie do przemyślenia wybrany cytat świętego skauta.

▲ Przygotujcie teatr cieni z historią wybranego świętego skauta. Do zbudowania teatru cieni potrzebna jest latarka, która daje silne światło (lub inne źródło światła punktowego). W pewnej odległości od latarki ustawiamy scenografię - prześcieradło (niezbyt grube), które przepuszcza światło. Materiał ten można zawiesić na sznurku między stojakami (np. wieszakach, krzesłach). Postacie bohaterów powinny być przymocowane do patyczków. Można również rozbudować scenografię poprzez ustawienie różnych przeźroczystych przedmiotów, np. butelki. Efekt taki może spowodować wrażenie, że w dużej butelce (stojąca blisko latarki) został uwięziony bohater. Między kolejnym pokazem zaśpiewajcie wprowadzające w klimat piosenki. Czas ten pozwoli aktorom na przygotowanie się do przedstawienia.

Prześlijcie wasze artykuły, zdjęcia i wszystkie inne materiały jakie przygotowaliście o świętych skautach do Wydziału Wychowania Duchowego i Religijnego Głównej Kwatery ZHP na adres e-mail:

silniduchem@zhp.pl

BANK POMYSŁÓW

dla drużyn wędrowniczych,
kręgów akademickich i instruktorskich

▲ WARTOŚCI ŚWIĘTYCH SKAUTÓW

Benedykt XVI w Orędziu na XXI Światowe Dni Młodzieży (2006) napisał: „Budować Wasze życie na Chrystusie, przyjmować z radością słowo i zastosować jego naukę w praktyce: to, młodzi ludzie trzeciego tysiąclecia, powinien być Wasz program!”. Powołując się na biogramy świętych skautów wypiszcie trzy wartości, na których powinien opierać się program życia młodego chrześcijanina. Uzasadnicie swój wybór. Skonstruujcie również program życia młodego chrześcijanina. Uwzględnijcie w nim życie osobiste, naukę, pracę, rozrywkę, miłość itp.

▲ MODLITWA ŚWIĘTYCH

„Święci są naszymi wzorami modlitwy, ich także prosimy o wstawiennictwo Trójcy Świętej, dla nas i dla całego świata. Wstawiennictwo jest ich najwyższą służbą zmysłowi Bożemu. W historii Kościoła rozwinęły się różne duchowości, które uczą, jak żyć i praktykować modlitwę” **Kompendium KKK 564**

„Przenikając każdego, od pierwszego po ostatniego, od stóp do głów, Trójca Święta łączy ich wszystkich w jedno [...] Połączeni z tymi, którzy odeszli wcześniej i podobnie jak oni napełnieni

światłem, święci każdego pokolenia stają się częścią złotego łańcucha, w którym każdy święty jest oddzielnym ogniwem, zjednoczonym z innymi wiarą, uczynkami i miłością. Tak oto w Jednym Bogu tworzą oni jeden łańcuch, którego nie da się łatwo rozerwać. Takie właśnie jest prawosławne pojmowanie wspólnoty świętych. Ten łańcuch to ciąg wzajemnej miłości i modlitwy, i to w tej pełnej miłości modlitwie mają swoje miejsce członkowie Kościoła na ziemi” **Szymon Nowy Teolog**

Przeczytajcie poniższe przykłady modlitw świętych i wypiszcie w tabelę przesłanie płynące z tych wypowiedzi.

Porównaj przytoczone modlitwy i wskaż treści wspólne dla wszystkich wypowiedzi.

Radosnym Panie! Nie siedzę beczynnie
Z Chrystusa życiodajną łącząc się ofiarą,
Gdy bracia moi za Ojczyznę walczą...
Więc że więzień za Ojczyznę walczyć może...
Radosnym, Boże!
Radosnym, Panie, boś mi żyć dozwolił
W ogromnym tym przełomie
wszechdziejów ludzkości,
Gdy wojna wszystkich dni Słowian zawraca...
Że więźniów gromada dni te kuć pomoże,
Radosnym, Boże!
Tyś nam dał łaskę, że kroplą być mamy,
Co brzegu dopełni kielicha ofiary
Polskiej lat dwustu, a największej teraz...
Że pohańbienie kroplą tą być może,

bł. S. W. Frleichowski

Panie Jezu Chryste,
który mimo moich słabości wybrałeś mnie
na przewodniczkę i opiekunkę
moich sióstr harcerek spraw,
aby moje słowo
i mój przykład prowadził je
ścieżkami Twojego prawa,
abym im umiała wskazywać
Twoje Boskie ślady
w przyrodzie, którą stworzyłeś,
i nauczać czego pragniesz,
abym prowadziła swój zastęp krok za krokiem
do Ciebie, o mój Boże
aż do spotkania na obozie odpoczynku i radości,
gdzie rozbiłeś namioty dla siebie
i dla nas na wieczność.

sł. Boży o. J. Sevin

O Panie, uczyni z nas narzędzia
Twojego pokoju,
Abyśmy siali miłość tam,
gdzie panuje nienawiść;
Wybaczenie tam, gdzie panuje krzywda;
Jedność tam, gdzie panuje zwątpienie;
Nadzieję tam, gdzie panuje rozpacz;
Światło tam, gdzie panuje mrok;
Radość tam, gdzie panuje smutek

św. Franciszek z Asyżu

Każdy z was wie, że fundamentem naszej religii jest Miłość, bez której rozsypałaby się ona w proch, gdyż nie będziemy naprawdę katolikami, dopóki nie spełnimy, a raczej nie ukształtujemy całego naszego życia zgodnie z dwoma przykazaniami, które mieszczą w sobie samą istotę wiary katolickiej: kochać Boga z całych sił naszych i kochać bliźniego jak siebie samego

bł. P. G. Frassati

▲ ZBROJA ŚW. JERZEGO

Wobec pokus każdy chrześcijanin powinien stawiać jak żołnierz uzbrojony w zbroję i gotowy do walki (por. Ef 6:14-17). Pomyślcie: Jakiej zbroi potrzebuje współczesny człowiek? Następnie, na kartce papieru narysujcie miecz i tarczę św. Jerzego. Wskażcie zagrożenia (wpiszcie je w rysunek miecza) oraz to, co przed nami chroni (wpiszcie w rysunek tarczy).

▲ SUMIENIE

Immanuel Kant powiedział, że tylko dwie rzeczy wprowadzają go w zadumę: „niebo gwieździste nad nami i prawo moralne w sercu”. Poprzez dyskusje zdefiniujcie czym jest prawo, prawo naturalne, prawo objawione, sumienie, wolność sumienia. Posiadając odpowiednie źródłostów zinterpretujcie słowa filozofa. Następnie, przytoczcie słowa Ericha Fromma: „W niewielu ludzkich twierdzeniach, które człowiek zwykł głosić, kryje się tyle osobistej dumy, co w tym gdy mówi: postępuję zgodnie z sumieniem”.

Sumienie jest bez wątpienia dowodem, że człowiek przekracza świat biologii i przynależy także do świata ducha, dlatego skauting uznaje sferę duchową za kluczową w rozwoju człowieka. Uzasadnijcie to stwierdzenie.

▲ DZIAŁANIA ŚWIĘTYCH

Działania świętych wynikają z rozeznawania przez nich woli Bożej niejednokrotnie wywoływały niezrozumienie, a nawet sprzeciw otoczenia. Podaj przykłady, odwołując się do biografów zawartych w propozycji lub innych. Łacińska sentencja głosi: Verba docent, exempla trahunt (Słowa uczą, przykłady pociągają). Który z omawianych świętych jest Wam najbliższy i dlaczego? Jak możecie wzbogacić wasze służby o przykłady tych świętych?

- ▲ Harcerka całująca relikwiarz z doczesnymi szczątkami św. Gabriela Zabłudowskiego - patrona polskiej młodzieży prawosławnej

SPRAWNOŚCI WSPIERAJĄCE REALIZACJĘ PROPOZYCJI PROGRAMOWEJ

SPRAWNOŚCI ZUCHOWE

HAGIOGRAF (zespołowa)

Sprawność mogą zdobywać wszystkie zuchy, niezależnie od płci lub wieku. Stanowi ona zachętę do zdobywania wiedzy na temat świętych (zwłaszcza skautów) oraz ukazuje dzieciom właściwe wzorce osobowe.

1. W szóstkach wybraliśmy po jednym spośród świętych skautów i poznaliśmy jego historię. Na każdej zbiórce jedna z szóstek krótko przedstawiała swojego świętego Kręgu Rady.
5. Dowiedzieliśmy się, co oznacza świętość w różnych religiach. Przygotowaliśmy zuchowy sejmik pt. „Czy każdy może być świętym”?
6. Z pomocą rodziców, starszego rodzeństwa lub kolegów przygotowaliśmy zbiór informacji na temat wybranego świętego skauta. Założyliśmy na jego temat bloga, stworzyliśmy album lub inną formę, do której dostęp może mieć większa ilość zuchów.
7. Wyruszyliśmy na zwiad, aby odszukać w swoim mieście informacji, tablic pamiątkowych etc. na temat działalności świętych skautów. Przedstawiliśmy wyniki na zbiórce.

8. Za pomocą dowolnej techniki plastycznej wykonaliśmy portrety wybranych świętych skautów.

9. Przygotowaliśmy teatrzyk o życiu jednego spośród świętych skautów. Wybraliśmy bohatera naszej sztuki w demokratycznym głosowaniu.

* pod opieką osoby dorosłej!

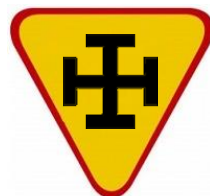
ŚWIĘTY SKAUT (indywidualna)

1. Poznała/poznał się z życiem wybranego świętego skauta.

2. Ułożyła/ułożył modlitwę związaną z wybranym świętym skautem.

3. Stara się naśladować wybranego świętego i zachęci do tego inną osobę.

4. Odnalazła/odnalazł ślady świętego w wybranych dziedzinach sztuki.

SPRAWNOŚĆ HARCERSKA

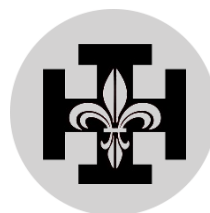
ZNAWCA ŚWIĘTYCH SKAUTÓW**

1. Zna hagiografię św. Jerzego, bł. Stefana W. Frelichowskiego, bł. Luigi i Marii Beltrame Quattrocchi, bł. Marcelego Callo i bł. Piotra J. Frassati.

2. Przygotowała/przygotował prezentację multimedialną o żywocie i działalności skautowej świętych skautów dla swojego zastępu lub drużyny.

3. Znalazła/znalazł informacje o skautach oczekujących na zakończenie lub rozpoczęcie procesu beatyfikującego.

4. Zebrała/zabrał myśli, aforyzmy, sentencje wybranego świętego i stworzył książeczkę z nimi do biblioteczki drużyny.

Zdjęcia:

Biuro Międzynarodowej Katolickiej Konferencji Skautingu - s. 35,
Biuro Chorągwi Łódzkiej ZHP – s. 37, 76 Łódzka Drżyna Harcerek
- s. 43, Martyna Rulka - s. 49 , 50 Szczep Drużyn Harcerskich i
Zuchowych - s. 75, Piotr Rodzioch - s. 76, Biuro Światowej
Organizacji Ruchu Skautowego - s. 58

oraz

<http://www.astro.umk.pl/~kb/Val/jehanne.htm> - s. 14,
<http://rennes.catholique.fr/actualite/articles/311059-marcel-callo-une-figure-de-saintete-offerte-leglise/> - s. 26,
http://www.gzdiz.gda.pl/zdizgdansk/chapter_76102.asp - s. 30,
<http://ansfac.org/Liens/SteleLarigaudie.html> - s. 51,
<https://cserkesz.hu/hir/beszamolo/van-celom-kaszap-istvan-emlekev> - s. 53

